

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΜΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
15ο σεμινάριο συγγραφικής

ΑφΟρμές

**O give me the clew! (it lurks in the night here somewhere,)
O if I am to have so much, let me have more!
A word then, (for I will conquer it,)
The word final, superior to all,
Subtle, sent up--what is it?--I listen;
Are you whispering it, and have been all the time, you sea- waves?**

Walt Whitman

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι Αφορμές είναι συλλογικό προϊόν του μαθήματος της συγγραφικής, το οποίο αποτελεί μέρος του προγράμματος σπουδών του Τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας. Το σεμινάριο αυτό, το οποίο προσφέρεται ετησίως από τον Τομέα Λογοτεχνίας και Πολιτισμού, το δίδαξα για 15η φορά το 2012 στους φοιτητές και φοιτήτριες του Η' (εαρινού) εξαμήνου.

Βοήθεια στην ηλεκτρονική και γραμματολογική επιμέλεια των κειμένων προσέφερε η φοιτήτρια του σεμιναρίου Τασούλα Ασημακοπούλου.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τις φοιτήτριες και τους φοιτητές που παρακολούθησαν το σεμινάριο, καθώς και όλους τους συναδέλφους που περιέβαλαν την προσπάθεια αυτή με ενδιαφέρον και αγάπη. Είμαι επίσης ευγνώμων προς τους ομιλητές που συνέβαλαν με τη συμμετοχή τους στην έκβαση του σεμιναρίου:

Μισέλ Φάις
Κώστας Μαυρουδής
Αλέξης Ζήρας
Αγγελική Στρατηγοπούλου
Γιώργος Δαρδανός
Θεοδόσης Πελεgrίνης

Λιάνα Σακελλίου-Σουλτς

ΟΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ

Ο **Μισέλ Φάις**, ο πρώτος μας καλεσμένος, υποστήριξε στη συζήτησή του με εμάς ότι οι καλλιτέχνες αφοσιώνονται στην τέχνη λόγω του “ελλείμματος ζωής” που βιώνουν. Ίσως γι’ αυτόν το λόγο το αστικό τοπίο αποτελεί πόλο έλξης για τους λογοτέχνες. Η πόλη είναι πολύπλοκη, δαιδαλώδης, αντιφατική. Στο βιβλίο-λεύκωμά του *Η πόλη στα γόνατα* (2002), το οποίο περιέχει κείμενα-μονολόγους που συνοδεύονται από ασπρόμαυρες φωτογραφίες του αστικού πεδίου, ο Μισέλ Φάις αποτυπώνει μια πόλη που σφύζει από ζωή, που κινείται σε αλλοπρόσαλλους ρυθμούς. Ο συγγραφέας, αντικρίζοντας τις διάφορες πτυχές της, βρίσκεται αντιμέτωπος με στιγμιότυπα που τον συγκινούν και τον ταράζουν. Η τέχνη βιώνεται εξάλλου καθολικά από τους καλλιτέχνες ως ένα είδος “ταραχής”, το οποίο δεν πηγάζει από κάποια ανεξήγητη “έμπνευση”, αλλά προκύπτει από τη συστηματική καταγραφή παρουσιών (και απουσιών, όπως το “ημερολόγιο σιωπών” του Μισέλ Φάις) και την άσκηση σε πολλαπλές έντονες αναγνώσεις γεγονότων και καταστάσεων.

Ο **Κώστας Μαυρουδής** μας μίλησε για την ποιητική του συλλογή με τίτλο *Τέσσερις Εποχές* (2010). Ξεκίνησε αναφερόμενος σε ένα στίχο του Wallace Stevens: “Η αρχική ιδέα γίνεται ο ερημίτης μέσα στις μεταφορές του ποιήματος”. Σύμφωνα με τον Αμερικανό ποιητή, η ιδέα με την οποία ξεκινά ο συγγραφέας δεν μπορεί να εντοπιστεί εύκολα, βρίσκεται απομονωμένη, μακριά από τις μεταφορές του λογοτεχνικού έργου (οι οποίες, βέβαια, δημιουργούνται από το λογοτέχνη με βάση την αρχική αυτή ιδέα, και πάντα επαναφέρουν τον αναγνώστη σε αυτή). Στις *Τέσσερις Εποχές*, όμως, η αρχική ιδέα δεν είναι κρυμμένη, αλλά είναι, σύμφωνα με τον Κώστα Μαυρουδή, “δραστική”. Πρόκειται για τη συστηματική επαναφορά και επανεξέταση εικόνων, εντυπώσεων, συναισθημάτων. Το ταξίδι της βιωμένης εμπειρίας κατά τις τέσσερις εποχές παρουσιάζεται μέσα από ποιήματα που φέρουν τον τίτλο μια εποχής. Επιπρόσθετα, ο Κώστας Μαυρουδής μας μίλησε για το λογοτεχνικό περιοδικό “Το Δέντρο”, το οποίο εκδίδει από το 1978, και για τη σημασία που έχει η στήριξη ποιοτικών κειμένων μέσα από τις σελίδες του.

Ο **Αλέξης Ζήρας** μας μίλησε για την κριτική της λογοτεχνίας και τις δυσκολίες που αυτή εμπεριέχει. Υποστήριξε ότι ο λογοτεχνικός κριτικός δεν πρέπει να ασκεί έλεγχο ή να προβαίνει σε αποτιμήσεις των έργων με τα οποία καταπιάνεται, αλλά να επιχειρεί να τα ανασυνθέσει δημιουργικά, με στόχο να αναπτύξει ένα γνήσιο διάλογο με το ίδιο το κείμενο αλλά και με το συγγραφέα. Για είναι η κριτική ζωντανή, μεστή, ουσιαστική, ο κριτικός λογοτεχνίας πρέπει να τρέφει έντονα συναισθήματα απέναντι στο έργο με το οποίο ασχολείται, είτε θετικά είτε αρνητικά. Επιπρόσθετα, ο Αλέξης Ζήρας επεσήμανε τη σημασία της λογοτεχνικής μετάφρασης ως μίας δραστηριότητας στο χώρο του βιβλίου που ενισχύει και εμπλουτίζει το διάλογο ανάμεσα στο κείμενο και τους λάτρεις της λογοτεχνίας.

Η **Αγγελική Στρατηγοπούλου** μας μίλησε για το συγγραφικό της έργο από μια διαφορετική σκοπιά: τι σημαίνει το να είσαι γυναίκα συγγραφέας, και πώς οι κοινωνικές επιταγές αναφορικά με τη μητρότητα επηρεάζουν την παραγωγή μιας πεζογράφου; Αναφερόμενη στη νουβέλα της *Ευαγγελισμός* (2009), η συγγραφέας επεσήμανε ότι η μητρότητα δύναται, και πρέπει, να αποτελέσει βασικό λογοτεχνικό θέμα. Η σχέση της μητέρας με το παιδί, καθώς και ο πλούσιος συναισθηματικός κόσμος της γυναίκας – μητέρας, δεν πρέπει να θεωρούνται λογοτεχνικά “άβατα” – ακριβώς το αντίθετο. Λόγω της σημασίας τους αλλά και της πολυπλοκότητάς τους, οφείλουν να λειτουργήσουν ως πηγή έμπνευσης και αντικείμενο συγγραφικής μελέτης. Η συγγραφέας μας κάλεσε έπειτα να μοιραστούμε μαζί της τις δικές μας εσωτερικές διαδρομές και την προσωπική μας αναζήτηση για έμπνευση με το να κατασκευάσουμε το χρησμό που θα μας έδινε η Πυθία σε ένα φανταστικό Μαντείο των Δελφών.

Ο **Γιώργος Δαρδανός** μας εισήγαγε με την ομιλία του στο χώρο των εκδόσεων δίνοντας έμφαση στη

διαδικασία αξιολόγησης των έργων προς έκδοση. Ο εκδότης οφείλει να στηρίξει συγγραφικές και μεταφραστικές προσπάθειες οι οποίες ξεχωρίζουν και εμπλουτίζουν μέσα από την πολυπλοκότητά τους το πολιτιστικό γίνεσθαι της χώρας. Ο Γιώργος Δαρδανός αναφέρθηκε και στη συγγραφική του δραστηριότητα, η οποία κινείται στο ίδιο πλαίσιο: στα κείμενά του καταπιάνεται με τα πάσης φύσεως προβλήματα που έχουν παρουσιαστεί στο χώρο του βιβλίου και τους σχετικούς κινδύνους που ελλοχεύουν, και υπογραμμίζει την ανάγκη για τη διατήρηση και τη διαφύλαξη του πολιτιστικού κεφαλαίου που μας έχει κληροδοτηθεί από τις προηγούμενες γενιές.

Τέλος, ο **Θεοδόσης Πελεγρίνης** αναφέρθηκε στην ομιλία του στις τέσσερις βασικές δραστηριότητες του ανθρώπινου πνεύματος, την επιστήμη, τη θρησκεία, την τέχνη και τη φιλοσοφία, και υποστήριξε ότι μόνο η τελευταία δεν έχει τέλος. Η φιλοσοφία δεν περιγράφει ούτε επιχειρεί να κατανοήσει τον κόσμο, αλλά αναλύει το πιθανό, το τι θα μπορούσε να ισχύει, ή το τι θα έπρεπε να ισχύει. Σε ένα Βιβλικό παράδεισο, όπου ο άνθρωπος θα ζούσε δίπλα στο Θεό, κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του, η τέχνη θα ήταν αχρείαστη, καθώς δε θα υπήρχε ανάγκη ωραιοποίησης του εξωτερικού περιβάλλοντος. Η επιστήμη και η θρησκεία θα ήταν κι αυτές περιττές: όντας στο πλάι του Θεού, και μάλιστα κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του, ο άνθρωπος δε θα χρειαζόταν να εξηγήσει τον κόσμο γύρω του ή τη φύση του θείου. Η φιλοσοφία όμως θα συνέχιζε να υπάρχει, καθώς το ανθρώπινο γένος θα αναρωτιόταν, παρ' ότι θα βρισκόταν στον ιδανικό κόσμο, πώς αλλιώς θα μπορούσε να είναι ο κόσμος αυτός, ή πώς θα έπρεπε να είναι. Το φιλοσοφείν, η αμφισβήτηση, οι πνευματικές αναζητήσεις, αποτελούν, φυσικά, κύρια γνωρίσματα του λογοτέχνη - καλλιτέχνη, ο οποίος καλείται να συνθέσει δημιουργικά τις εντάσεις που προκύπτουν από τη φιλοσοφική προσέγγιση της ζωής.

Ελευθερία Αλέξου

ΧΡΟΝΟΣ

Κοίταξέ με,
Βαθιές γραμμές κάτω απ' τα μάτια μαρτυρούν τα χρόνια μου.
Κοίταξέ με,
Βλέμμα θολό κουρασμένο από εικόνες γέρνει στο κενό να ξαποστάσει.
Κοίταξέ με ,
Κορμί αδύναμο, απομεινάρι παθιασμένων εποχών λυγίζει αδέξια σε κάθε βήμα μου.

Βλέπεις ακόμη ομορφιά και χάρη, μάτια μου;
Νιώθεις ακόμη νιάτα και έρωτα, ψυχή μου;
Τι κι αν βλέπεις;
Τι κι αν νιώθεις;
Ακούραστος ο χρόνος τρέχει, δε σταματά.
Μη με κοιτάξεις πια.

TO JOHN KEATS

(a villanelle)

A full-throated utterance given surely, slowly,
That lolls and slithers through each fall:
It is that cadence which I remember most fondly.

This ecstasy shall not arise promptly,
It needs something to fall back on:
A full-throated utterance given surely, slowly.

Natural charms toiling and spinning softly,
Heaving sounds one keeps craving for:
It is that cadence which I remember most fondly.

It could not have been your stature only,
It was a different thread that drew me forth:
A full-throated utterance given surely, slowly.

The rhythm which has stayed with me so boldly,
The melancholic tint I always recall:
It is that cadence which I remember most fondly.

The time-slumber has moved on drolly;
But still, as back then, I could have sworn,
A full-throated utterance given surely, slowly -
It is that cadence which I remember most fondly.

A SPECTRE OF SYLVIA: OR, A POSTHUMOUS SONNET
(based on a painting by Stella Vine)

“Oh, my hair is rich, lush, full of added lustre,
(Lush – lustre – an alliteration, an assonance nonpareil –
I’m a poet, remember?) – but back to this painted disaster,
Am I really... this? To me, it seems more like a veil.
Yes, she has the headband, a requisite for Plath manifestations these days,
And the eyes are similar in hue, effect, proportion,
But why do I always get to have this mournful face,
Stained with those tears? Ghastly! Is it a safety precaution?
As in, “In order to be recognisable, the painting needs to have that “Sylvia touch” –
Sadness, *woe is me!*” – Well, am I expected to like this, and rejoice?
As I said, it’s like a veil: it hides of myself too much.
Frankly, I would exhibit my *verse* on canvas, if I had a choice.
However, it is my visage that gets all the glory after I’ve been laid to rest.
Funny, I had never considered it capital – maybe I was just too modest?”

VINTAGE

1.

Πάντα φορούσε ρούχα vintage.
Νόμιζε της έδιναν άλλον αέρα –
Ιστορία. Η ματαιόδοξη κυρία
Που της τα πουλούσε πάντα τα έχανε.
“Ποιος θα έδινε μια περιουσία για τέτοια
Κομμάτια κακής κοπής;” έλεγε από μέσα της
Καθώς χαμογελούσε στην εκλεκτή της
Πελάτισσα.
Και οι μήνες περνούσαν, η Σοφία
Φορούσε τα ένδοξα ενδύματά της,
Μα Ιστορία δεν έβρισκε.

2.

*O, for a draught of vintage! that hath been
Cool'd a long age in the deep-delved earth...*

“Το κρασί πάντα με βοηθά να βγάλω
Τις ενδιαθέτες κλίσεις μου, ξέρετε!
Νά 'στε καλά, νά 'στε καλά που
Με ακούτε με τόση προσοχή!
Μη νομίζετε ότι ακ-κί-ζο-μαι.
Τα σκέρτσα δε μου ταιριάζουν εμένα.
Ιστορία ψάχνω, τίποτε άλλο.
Και τα ρούχα μου, μια ακένωτη – πηγή –
Χαράς – μα όχι Ιστορίας.
Δε θέλω να χάνω χρόνο,
Βλέπετε, φτιάχνοντας μια Ιστορία
Για εμένα. Το θεωρώ ανούσιο. Δεν είχα ποτέ
Ταλέντο σε αυτά τα πράγματα. Αχ! Ίσως
Η επόμενη μου αγορά
Αποδειχθεί υψίστης σημασίας.
Τότε θα ξέρω να σας πω
Ποια είμαι, πού πήγα, και πού πάω!”

Δήμητρα Βαγενά

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

Πώς μπήκες άραγε
Μεσ στο μυαλό μου;
Την ψυχή μου πώς σημάδεψες;
Αιώνιο χαμόγελο
Του κόκκινου άστρου.

Φωτεινό παράδειγμα του μέλλοντος
Ταξίδεψες
Πάνω στα κύματα
Των χορδών της κιθάρας του Χάρα
Στο στεναγμό
Των αγροτών της Λα Παζ
Και στους στίχους του Νερούδα
Βρίσκεσαι παντού.

Στα πελώρια χέρια
Της αρμονίας του Μίκη
Στο τεράστιο πανό της διαδήλωσης
Αντισταθείτε το νόημα
Αντισταθείτε στην επερχόμενη
Ξηρασία
Στη συνεφιασμένη Κυριακή
Του μέλλοντος
Αντισταθείτε.

NO ARTIST IS COMPLETE

What do I want
What do I seek
When I am awake
When I am asleep

Hear the color
See the sound
By my own desire
I am now bound

There's something missing
I do not know
I try to find it
But it doesn't show

Hear the color
See the sound
By my own desire
I am now bound

I try to draw it
I dance, I write
Hoping by creating it
It will come into sight

Hear the color
See the sound
By my own desire
I am now bound.

CELLAR DOOR

Common knowledge is far from common.
Yet the finest words I heard were not.
Because he said I had nothing to lose but my chains.
But I unscrewed the doors from the hinges
Before
I tied my knot.

It was the day my god was sitting on a bench
Down by the beach
Drinking a beer in Guantanamo.

I was drunk and out of ammo

Talking of Picasso and Gauguin.
In a barn in the desert in the company of a fox.
Alas, I, no one unknown...
All I asked for was a ship to sail
For eighty days
-around the world.

Ευαγγελία Βελέντζα

I AM LIKE YOU

I am like You Dad
You taught me how to take control over my life
You taught me to be strong
Not let the others fool me

I am like You Mum
You taught me how to be a child even if I've grown up
You taught me to smile
Not let the others disappoint me

I am like You Brother
You taught me to ignore the things I don't like
You taught me to listen to the others

I am like You Sister
You taught me to have fun no matter what
You taught me to be myself

I am like all of You.

FALLING INTO HOMER'S OBLIVION

Staring at the big library,
trying to discover all the secrets of the world,
wondering about how I was created,
I came to realize that's completely impossible!
Lying on my bed,
I dream of Ithaka, Odysseus' great journey.
I am anxiously waiting for his return home.
Hoping that some day Penelope will stop weeping
for the wasted time and embrace the new morning
full of joy!
Suddenly the Trojan war comes to frighten my sweet thoughts.
The sound of the battle, people screaming all over.
Unfulfilled hopes burn my heart and only one question remains:
Will be there another Troy to be burnt?

THE FIRST DAY

Today it's the day
the new life begins
and all the efforts are sparkling stars in the sky.

But is that all?
Success is the only award?

I met you
a shy girl
lost in the grey world
of our University.

What are you?

You are the one
that will stand by me
until the four years end.

You are my best friend
and you have curved my life
with your name.

UNANSWERED QUESTIONS

What is love? That really troubles me...
Is it real or fake? I wish I knew
Is it good or bad? I will never find out
Love is a mystery indeed

Someone told me that it's a feeling
That when you feel it, you feel complete
Someone told me that it is pain
And that feeling love is just in vain

Enlighten me please!
I really must know
I really cannot wonder, not any more
Who should I listen to, who should I trust
I do have to learn what love is at last.

I AM WHO I AM

Alas! I'm not a lass no more
The years have passed indeed
But the end is nowhere near,
I hope.

I've thought long and hard
About how I can respond
To what Professor S. demands.
To write a poem, with rhythm no less,
About the people or events
That our lives have blessed.

At this moment in time
I am who I am because of many people
And even more events.
How can I begin to single out
And specify and write
Who or what it was that made me
Who I am.

The Sun has risen and has set far too many times.
The Train has halted, hurled and hailed.
The Tree has shed its leaves but still it stands
Only to begin its cycle once again.

Was it the birds or the bikers
The woodcutters or the conductors
The lovers or the travelers
The poets or the migrants
That brought about the change.

I cannot say,
I cannot define.
For if I do the magic will be lost.
It was the sum of all these parts
That made me who I am.

Η ΜΟΝΑΞΙΑ

Νωχελική και αόριστη,
καταραμένη που μοιάζει του θανάτου
σφίγγει με δύναμη το νου,
νυχτώνει την καρδιά
ωσάν πλοκάμια που τυλίγουν το θήραμα.
Ακούς ένα νανούρισμα γλυκό,
παράταιρα όμορφο.
Μοιάζει με το άσμα των Σειρήνων
που ξεγελούν τους ταξιδιώτες της ζωής.
Κύκνειο το άσμα της
ξεριζώνει τις ψυχές απ'τα κορμιά ταλαίπωρων ερημιτών.
Λύνει και δένει τη ζωή...
Και ολοένα σε βυθίζει πιο βαθιά στο σκοτάδι της ψυχής.
Και άξαφνα,
κάπου εκεί προβάλλει μια ηλιαχτίδα σωτηρίας.
Είναι η Ζωή.

Ρεβέκκα Γερμόλα

Η ΣΦΑΓΗ

Σώμα ψυχρό κι ακίνητο ,
τον τόπο κατακλύζει,
αίμα ανδρείο χάθηκε
και θάνατος μυρίζει.

Χιλιάδες ήταν οι νεκροί,
ανδρείοι σαν εσένα,
σφαγιάστηκαν σε μια βραδιά
από δυο χέρια ξένα.

Δεν πρόφτασες εσύ ζωή, πολλή να αντικρίσεις,
για την πατρίδα έπρεπε σκληρά να πολεμήσεις.
Με αίμα πλήρωσες ξανά το φόρο της αγάπης,
για την πατρίδα που τιμάς, στο φόντο μιας απάτης,

κι ο εχθρός πάνω στο άλογο,
με λύσσα σε σκοτώνει,
το νησί έμεινε έρημο
και χωρίς μπέσα καμαρώνει.

Αφροδίτη Γερωνυμάκη

THE MISSING PIECE

My memories start with that smell
the smell of the flowers in my grandmother's yard
with my mother's music, Maria Callas, Tchaikovsky and Mozart
with her voice reading Shakespeare's "Hamlet" and "A Midsummer Night's Dream".

Lily, Babis, George, Leonidas, Lefteris, Harris, Andrew, Nagia, we were all there listening to the lyrics
that Ilias Katsoulis was writing while we were running and playing all around him.

I remember the smell of the sea and my father singing Yiannis Markopoulos' songs.
I remember him giving to me the books of Nikos Kazantzakis and telling me this is why I have to be
proud to be Cretan.

And then I was a young girl
reading Cavafy and William Blake
discovering between the lines written by Ntinos Christianopoulos that there was a great, an exceptional
feeling...
but I have never felt it
and I knew something was missing.
I could feel a hole
and I kept feeling this hole when I left home
I couldn't identify the hole.

And then I met you...
and I knew
The hole was a missing piece
right there in my heart
that couldn't be filled before
that wouldn't be filled before
You showed me
You made me understand what Odysseas Elytis talked about in his poem "The Monogram".
You made me laugh
You made me cry
You make me feel
You made me the best version of who I could ever be
You make me feel like I am home again
With you I am safe
With you I am brave
With you I can feel...

NIGHTTIME LIGHT

There I stood, blinking in the bright and sparkling light of tonight's stars.

The dark blue sky has been defeated by the most luminous stars, mere proofs of tonight's celebration.

The guests are there, night strollers in colourful gowns, whose footsteps are echoing down the stony paths.

"I'll be there soon", I reply but I prefer to indulge my passion for this night's long walk.

Yellow and bright are the walls of a coffee house where the whispers of the guests are heard.

"I am invited, too" I thought, but only a green tree can hear me: Then and Always.

There I can see the branches of the tree that refract the light from the stars into a kaleidoscopic shape on the stony path.

Like an explosion in a paint room...The celebration is about to start, yet the only dark shadow-guest is me.

THE MEETING

It was like yesterday, I remember every single detail.
And why is that?
You came like storm in my life
But I wasn't expecting it, or imagined it.
I could hear and see the thunder
I could feel the sweet breeze in my face and in my soul.
I felt my heart was like a volcano ready to explode.
but the feeling was so sweet.
You couldn't hear me calling you but
You felt me, but how?

NO WAY HOME

What are we made of?
What are we,
But animals that live in the night...
Howling and crying.
Eating each other's flesh.
Tormenting, raping, suppressing...

Creeping,
We wait for the light, the day we will be saved from ourselves.
The night is long.
Our night is even longer.
Noesis!
Who can see?
When Power turns brother against brother.
Freedom!
Who can lead?
When everyone is deprived of Love and Mercy.

We knew enough,
We knew too little.
Caught in a hurricane,
Too strong, to weak. . .
We were once fire, but we erased our hearts,
So that we may never hurt.
Should we rip out our bones,
So they never break?
Alas, history repeats itself and we,
We are one more lost generation...
We've lost ourselves into the night
We cannot cry anymore.
Who would have thought so?
Who would have known how far
We could fall?
But we are the replica,
Of death's last wings.
He has left this earth, and we,
Decadent, hollow-eyed,
Are his children.
We are soulless, and soon,
We will follow his path,
Into the final abyss. . .
We cannot feel.

Oh, Lord...What have we killed?

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Μεγάλωσα. Όμορφα χρόνια παιδικά, ανέμελη εφηβεία. Avril Lavigne η μόνη σταθερή αξία. Κι όλα κυλούσαν όμορφα... γέλια, παρέες, εκδρομές, παιχνίδια, μουσικές.

Και μετά τι;

«Η ενήλικη πια ζωή σου.» «Τα καλύτερα χρόνια της ζωής σου!»

Μεγάλωσα: Φόβοι, ανασφάλειες, πανικοί. Δεν είναι πια παιχνίδι.

Και τότε οι μουσικές άλλαξαν. Και τότε σε βρήκα Νατάσσα. *Τίποτα σημαντικό, ζω μονάχα εν λευκώ.* Οι σκέψεις και τα συναισθήματα μου στριμωγμένα σε λίγους στίχους. Κι όμως μόνο εκεί πήραν μια ανάσα. *Κι εγώ που χρόνια γύρευα το στίχο πού θα εξηγήσει τη βουβή ζωή μου...* τον βρήκα Γεράσιμε.

«Μεγάλωσες πια! Σήκω κατάκτησε τον κόσμο.» Εύκολα λόγια, λογικά, όμως στον κόσμο μου βαριά. Μεγάλωσα;

Μυρτώ Γιάνναρη

A PAINTING / A LOVE-STORY / MY EX-

Japanese dancing dots scattered all over
Awakening the memories of a passionate lover-

Who is crawling (inside)

A searching to the trembling order
Initiated by the unsettling of a red cover
Always seems endless-
The quest for Joy
But maturity comes

And brings again the fear of a black Troy.

Somewhere in the Netherlands the echo still remains;
A twinkling sparkling seizes the veins

“Experience”

Is the key-word
Which spreads a veil of pain,
Leaves the orchards drained
A tumor to the lover’s brain;
A sound bitter than a harlot’s cry
Blends with the delightfulness of the painter’s eye.

However,
White still reminds
The sweet memories

Of the innocent lullabies

Tender nights,

Cries,

Ties- tights

In/eternal fights

The bond that exists and exists and exists

The (w) hole that remains and remains, will remain?

All these, in a morning gaze of a passionate lover
Who seeks to find remedy to the art’s hovering.

**Η
Νεφέλη**

Το σεντούκι των αναμνήσεων **αποκαλύπτει**
ένα **παραλήρημα** συναισθημάτων **ξεφουσκώνει**.

Μια **συνεύρεση** που αντικατοπτρίζει
παρελθόν, παρόν και μέλλον.

Το νεφελώδες **σύννεφο** εν αγνοία του **συρράπτει** συνομοτικά τα ξέφτια μιας ευτυχίας.

Και η **σιωπή** **συνεχίζει** ακάθεκτη το μονότονο δρόμο της.

Εσύ	Εγώ
Αυτός/-η	Αυτή/-ος

$$\begin{array}{ccccc} \mu & & \omega & & \\ \alpha & & X & & \rho \\ & \zeta & & I & \\ & \iota & \varsigma & & \\ & 8 & & & \end{array}$$

WHIRLPOOL

Voices choices floating in the wind
Taking away the decisions in the realm of spring .
Are we lucky, are we doomed,
Who decides the route of the doubtful trip?
And the TITANIC goes to ITHACA.....

Birth, growth, youth and death
Influences- raindrops on an 'empty self'?
Improbable circumstances weaved with ordeals
Making out the improbable now.
The apparition of these faces in the crowd
Petals on a wet black bough...

You are here, nowhere
Rearranging the sheets of life.
Is there any selflessness?
Is there anyone human?
In the room that women come and go talking of Michelangelo.

Playing, hugging, crying ,falling , giving.
Loving, hating , thinking ,erasing and starting over and over again
Same story- different story subjectivity fluidity rationality inequality.
Redefining, rearranging, reorganizing, rescheduling, re-examining...
Till human voices wake us and we are drown.

Η ΖΩΗ

Η ζωή είναι σαν ένα ποδοσφαιρικό παιχνίδι.
Διέπεται από κανόνες.
Πάντα υπάρχει κάποιος ο οποίος μας ελέγχει.
Έχει θαυμαστές αλλά και εχθρούς.
Θέλει τύχη αλλά και ικανότητα.
Θέλει προσπάθεια αλλά και υπομονή.
Έχει αρχή, μέση και τέλος.
Το τέλος μπορεί να 'ναι φυσιολογικό αλλά και ξαφνικό ανάλογα πώς παίζεις.
Τιμωρείσαι ή ανταμείβεσαι για τις πράξεις σου.
Αν ρισκάρεις υπάρχει η πιθανότητα ήττας.

Γαρυφαλλιά Δήμου

OF HIM

The man who gulped down Germany
paces stands proceeds dreams
and bowing takes off his hat in greeting
that face smiles but cautious be of narrowly
escaping his neglectful look which
sees but does not see and hears
willingly and talks about deafness
affably marveling at the still moment
which drags the end of the words
down and Upwards out from the window
studding with sparkles of sapphire
the great plainness of Germany

Μαρία Δόλγυρα

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ ΤΟΥ ΓΟΥΑ

Μοιάζει η μέρα νά 'ναι φωτεινή,

Ο αέρας γεμάτος από χαρούμενες φωνές ,
Και ο ουρανός ένας αιθέριος και λαμπερός καμβάς,
Παρασύρει τους παρατηρητές του,
Που στα πρόσωπα τους ζωγραφίζεται η ανεμελιά,
Και η ζωηράδα κατακλύζει τις μικρές παρέες τους.

Μοιάζει η μέρα νά 'ναι φωτεινή,

Στα πολύχρωμα ρούχα τους που ξετυλίγεται η χαμένη
τους παιδικότητα,
Και η καλά κρυμμένη αθωότητά τους πλημμυρίζει τις
Καρδιές τους.

Σε μια μέρα που είναι φωτεινή,
Το τοπίο γίνεται απλό μα και τόσο θελκτικό.

Και κάπου ψηλά ένας χαρταετός, θυμίζει αυτό που για λίγο
ξέχασαν, να ζούνε.

BORN DEAD

I don't know who you are
or how old you are.
I don't even know where you come from.
But I know what you have been through.
I know what you have seen,
what you have been deprived of.
You are starving and no one seems to care.
No one seems to have noticed you.
Except for this black, malicious vulture that is waiting for you.
Waiting for you to die.
But have you ever lived?
Or were you born dead?
Your fate was predetermined.
You had no choice but to die.
So many people in the world but you are so lonely.
You only have this vulture waiting for you.
NO ONE seems to care.
NO ONE seems to have noticed you.

EMPTY CLOSET

An empty closet so vacant and smug,
staring back at me with its menacing wooded walls and stained rug.
An empty space so discouraging,
reminding me of my shortcomings.
One glimmer of hope remains,
when I notice upon a hanger that hangs.
Reminding me that I at least have space to fill,
with new founded hope and strong will.
Overwhelming happiness undoubtedly surged,
I will max all my credit cards and go on a shopping splurge.

I'LL NEVER WALK ALONE

What a deep emotional feeling,
I have to know that my footsteps are insured.

I'll never walk alone

Every decision or move I make
is guided by a spirit so far above.

I'll never walk alone

You could light a candle or go down on your knees-but
would you ever experience this feeling I feel?

I'll never walk alone

There is something wonderful, so special in my heart
it transcends all time, Holy or not.

I feel warm words whispered gently in my ear
and a million happy smiles that continue for miles and miles.

I'll never walk alone

The path might be steep
and I know that I am a little weak
but I can be sure that he is at my side,
because for me he died.

I'll never walk alone

Dark valleys will come and I may not be brave
But He said "I'll guide you through- I'll walk with you".
This is light to me, it's more, it's...
STRENGTH as I go on...

I'll never walk alone

FRANCISCO DE GOYA – THE SHOOTING

Τα σίδερα των όπλων βαριά
Όπως η νύχτα εκείνη
Το μαύρο του ουρανού μακριά
Το κόκκινο στο χώμα.

Φως όμως πέφτει στα κορμιά
Καθώς ηχούν οι σφαίρες
Άγγελοι του θανάτου νοερά
Γεμίζουν τους αιθέρες.

MHN

Το χρώμα του δεν είναι ζωηρό, θέλει πότισμα
σκέφτηκα, το χώμα ίσως μην είναι αρκετό, μπορεί
να θέλει αλλαγή. Τα φύλλα μοιάζουν μαραμένα, άτονα
άνυδρα. Να το πετάξω; Να το αλλάξω; μου φώναξε.
Μπορώ να βρω κάποιο άλλο πιο όμορφο, ανθισμένο
μυρωδάτο, μου χαμογέλασε. Το λουλούδι αυτό θα βγάλει
πάντα ανθούς για μένα, θα είναι πάντα μαζί μου. Μην
το φοβάσαι μητέρα έχει βαθιές ρίζες.

Ειρήνη Καλαντζή

ΤΕΣΣΕΡΙΣ

Καθώς τον πίνακά σου 'Ρολόγια' συναντά το βλέμμα μου
Οι αναμνήσεις μου
-Τότε που το μουστάκι σου ακόμα με έκανε να χαμογελώ-
Σαλεύουν ζωηρά.
Σαν ένα άλλο 'κορίτσι δίπλα στο παράθυρο' στεκόμουν
Αγναντεύοντας τα καλοκαιρινά βράδια από το δικό μου παράθυρο.
Εσύ, Salvador, με παρέσυρες στον πολυπόθητο
Υπερρεαλισμό. Γιατί αυτόν προτιμούσα ανέκαθεν,
Προτιμούσα και σταθερά προτιμώ.
Κι ο ήχος από το βιολοντσέλο του πορτραίτου σου με το Ριχάρδο Πίτσοτ
Πλημμύριζαν τις σιωπές μου καθώς διάβαζα.
Μπορίς Βιαν, γιατί όλα είναι αντιαισθητικά,
Όλα εκτός από τον έρωτα και τη μουσική στη Νέα Ορλεάνη.
Έρωτας, μουσική
κι ένας κήπος,
μ' όλων των λογίων τα άνθη. Σαν τους κήπους του Μονέ
Που γαργαλούν τη φαντασία σου κι αμέσως θέλεις να χαθείς μέσα τους.
Κι ύστερα ο Ρόθκο, γιατί δε χρειάζεται να ειπωθούν πολλά.
Λίγες γραμμές και δύο στάλες χρώμα.
Κι ο σκοπός επετεύχθη.
Ξέρεις και ξέρω την αλήθεια.
Ο καθένας τη δική του.

SISTER TO BROTHER

Requires a blend
Of warmest compassion
And love deep and true
To reach and to comfort
The way you do

For your utmost love always protected me like a shield
In trials, in misfortunes you brushed away my tears
Always kind and supportive
Never giving up through all these years

A delightful creature like you
With a heart so pure, unselfish, with no fault
Not a parent, not a friend but a brother shall be called

Oh, my guardian angel,
Was it life that brought us together?
Was it chance, was it luck or maybe God's plans
He only knows the destiny of His lambs

INSPIRATION

By the first understanding of the world
With a simple sense or a little word
You get inspired by some people
To a great extent or just a little

What may be your inspiration
Your mind's deepest confession
Can be a hug, a secret smile
In your life's pointless while

It can be your mum or a common "Johnny"
That makes you feel the one and only
Giving you that great motivation
Becomes the force of your creation

My inner strength and inspiration
Is love in its every extension
Love without name face or existence
Is the reason for my persistence.

WAITING FOR INSPIRATION TO COME

Some claim that inspiration comes,
some others don't!
I always believed that
inspiration is the most important ingredient
for our recipe-poetry.
Everytime I read through a poem
I try to understand which was that
triggered the mind and tongue
of the writer.
Never succeeded to understand their thought.

Inspiration – an infinite motion
But is it really necessary?
I conducted an experiment.
The person tested was myself.
I tried to write a poem
And then I understood.

You always need something to give you food for your mind.
Everything we write
Is an inspiration outcome.
Poetry needs inspiration
I was shocked to hear
That some people do not need it
That never happens
The words and thoughts
in our head,
are placed together
under the help of inspiration.
This power makes them form
a thought, a sentence, a paragraph...
A whole structured text...
This happens especially
when it comes to poetry.

WRITERS

Big novels, 'heavy books'!
How are they really written?
The authors start their story,
try to put it on paper.
But how do they start writing?
How do they know that
what they are writing is correct?
They do not.
They never rest and always alter!
They come to live within their stories.
Become the hero they are story-telling.
The story becomes a part of them,
it takes them years to finish the story.
And when they do...
They stop being themselves
as they used to be.
They are changed, different.
Sometimes so swept away
by the book,
that they cannot go on
with their real lives.
It takes a while though,
to be as they used to be...
But they will never be
the same again!
A new person was born and
they are going to transform
every time a new story comes
in front of their doorstep.

NEW YORK (K-)NIGHT

The clock strikes twelve. Time for bed.
With droopy eyes and a heavy head.
The night is dark, there is no moon
and yet a light fills the room.

Starry nights are city lights, as far as the
eye could see, and between you and me,
New York is the place to be.
The Big Apple. The Empire State.
Colonizes the mind of those
craving a taste.

Sirens squeal, the dogs bark.
Shadows are monsters lurking in the dark.
Outside my window, to the back,
I envision the city under attack.
From across the street, behind the door
a superhero exits to save the world.

A man made of steel, built for the fight
as people sleep all snug and tight,
brings breath and life to just another
New York (K-)Night.

UNTITLED

Yesterday,
She was wheeled away.
Same story, another day.
Now, I stand alone.
Stunned and chilled, to the bone.

Alone I stand in fear and pain,
her dripping blood has the pavement stained.
A solid reminder
Life is short, or so it seems,
when all that's left are broken dreams.
In dark alleys, where hope is lost,
human life comes at a cost.

And what do you do?
You walk away, and avert your eyes,
and carry on living your little lies.
Look around you, What do you see?
Are that different, you and me?!

Who are you, my choices to blame?
Had you known, could you have
done the same?
It takes courage, and it takes strength
to sell your body to pay the rent.

Wait a second...
I know you...I've seen you around.
Yes you, the man in brown!
Stand a second. Why the hurry?
Last night a predator, now a jury.
Funny...We both know well...
I'm still wearing your smell.
Don't worry...
I don't kiss and tell.

UNTITLED

Since the moment I've been born,
I've felt a pull, inside I'm torn,
between who I am and what I'm not
what I want and what I've got.
I've never dreamed of someone to be,
but rather of who'd I want to meet.

Lightness was shed into the dark,
as Ralph Ellison left his mark.
My thoughts traveled through rivers deep
as Langston Hughes lulled me to sleep.
The music of Yanni, self-made and taught,
was there at times when my father was not,
and through the adventures of Patricia Cornwell's Kay,
fascination took hold of my mind to this very day.
Tender voices of Celine and Frank,
accompanied my family as we ate and drank.
Willie Wonka, the candyman,
I once thought should rule the land,
or was that now, for long I thought
George Clooney should fill that spot?!

Yet, no one is who they seem,
that's why I live through my dreams,
and as to whom I've aspired to be
I've always known

– My inspiration is *Me*!

25 ΜΑΪΟΥ

Η χρυσή βέρα στο δεξί μένει ακόμα.
Πατούσα ματωμένη στο πάτωμα το μπέζ.
Μπέζ και κόκκινο.
Μπέζ και κόκκινο.
Θαρρείς πως έκανε ένα βήμα
μακριά απ' το θάνατο.

Το αίμα πότισε το στρώμα
Ζυγίζει πια πιο πολύ κι απ' το ίδιο το σώμα.
Τό'χα δει μια βραδιά στο όνειρό μου.
Όνειρα νεανικά, όνειρα θανάτου.
Όνειρα προφητικά, για την ώρα του θανάτου.
Στό 'χα πει και γέλασες,
ότι είναι όλα στο μυαλό μου.
Αυτό προσπάθησα κι εγώ,
τότε να πω στον εαυτό μου.

Και μες στο χάος, εσύ.
Σαν ταινία σε παύση, ο χρόνος σταμάτησε...
Τη στιγμή που σε είδα.
Ποιος θα τό 'λεγε πως μες στο θάνατο
θα έβρισκα την ελπίδα.
Και μέσα σε όλα τ' άλλα, θέλω να θυμάμαι μόνο έσενα.
Όταν πρωτοσυνάντησα την αγάπη μου
με τα μάτια βουρκωμένα.

25 Μαΐου και ώρα έξι το πρωί.
Έχασα εκείνη...

Κι έμεινες εσύ.

CURVES

Knights on top overbearing, so solemn
A majestic labyrinth of stairs
Whirling around the air
Unparalleled beauty

An unshaped masterpiece

Every twirl, a shell
Every curvy line, the sea
Your creator sculptured wisdom
Undulations and waviness navigate me.

ΑΔΙΚΑ

Στόχος ζωής να φύγεις
Για πού;
Γι' αυτά που αφήνεις πίσω.
Για δες, μπορείς.

Τα πήρες όλα;
Χαμόγελα, αγκαλιές, πειράγματα;
Το νου σου, παιδί μου.
Είναι ανηφόρα.

Δε σ' αδικώ.
Ο κόσμος χάθηκε.
Το νου σου στο ταξίδι.
Θα έρθουμε όλοι στην Ιθάκη Σου.

THE WALLS

Where am I? What is this place?
That piercing beat won't let me sleep...
Like a clock hanging on the wall
And those walls can almost touch the sky.
Why did she build them so high?
Will I ever be free?

Here comes a knock on the door.
She doesn't bother opening.
A glimpse in the window.
She doesn't bother closing.

Silence

A familiar noise... A familiar voice...
A familiar knock on the door...
The walls are down low.
And I'm still not ready to go.

Ανδρομάχη Κοκκινού

ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ

Μιλάει

Βιβλίο παραλίας κάποια δίπλα
το διάβασα το αγαπώ το χάλασα, γελάει ντροπαλά
προέκταση του βλέμματος με τρίχες σκόνη
πόδια ξεθωριασμένα ανοιξιάτικα
κεφάλια στριμωγμένα πιο ψηλά
το χειροκρότημα κρύβει
στομάχι που ακουμπά στην πλάτη

Η τέχνη είναι σωματική σε αγγίζει
Και
παίζουμε με τις εξορίες μας

Τώρα έχω όνομα για
Το ντουλάπι με τα 32 τετράδια
Το κουτί με τα ληφθέντα γράμματα
Το κουτί με τα σταλμένα γράμματα
(φωτοτυπίες για να καταλαβαίνω γιατί μου απαντούν όπως μου απαντούν, ξεχνάω)
Κουτί με κάρτες
κουτί με πέτρες
Κουτί δισκέτες που δε διαβάζει ο νέος υπολογιστής
Κουτί με δόντια
Δόντια από καρδιές
Παντού τοίχοι με δόντια από καρδιές

Οι ερωτήσεις κρύβουν
Γόνατα τσακισμένα στο κράσπεδο

GRATEFUL TO GRAPEFRUIT

The things I do for beauty are the daintiest
Of all the words to use, I choose the fairest

Of limes and oranges I'm short
To grapefruit proposals I can't but snort

But when the urge for sour tinge on skin prevails
My grateful nose of Citrus x paradisi scent inhales

I'm ready made
Freshly baked

I always smile, never talk, don't even mention cake

ΜΕ ΛΕΝΕ ΜΠΕΙΚΟΝ

Ένα μιούζικαλ στα κρεοπωλεία του μεταπολεμικού Λονδίνου

Ο Francis Bacon, ζωγράφος με ύφος χαρακτηριστικά νοσηρό κι αγωνιώδες, αναζητά πρότυπα για τους πίνακές του στο κρεοπωλείο της γειτονιάς. Οι υπαρξιακές του αναζητήσεις έρχονται αντιμέτωπες με τις όχι ιδιαίτερες καλλιτεχνικές ευαισθησίες του, κατά τ' άλλα ευχάριστα στρουμπουλού, κρεοπώλη.

Φράνσις:

Τα κρέατά σας ήθελα να δω-

Κρεοπώλης:

Φρέσκα, φρεσκότατα! Μπριζόλες παϊδάκια
μπουτάκια και ρολό!

Φ:

Κάτι πιο ροζ δεν έχετε; Και κάτι πιο μαβί
Πώς θα 'θελα να έβρισκα μια σπλήνα θαλασσί

Και δυο σαγόνια αν βρίσκονται

Κι ας μην είναι κοφτερά

Αναρωτιέμαι αν έχετε ούλα από χοιρινά

Λίγο απ' το αίμα τους θα ήθελα για να-

Κ:

Απ' όσα αναφέρατε κατάλαβα τη σπλήνα
Μα με μια σούπα από αυτή δε θα κοπεί η πείνα-

Φ:

Μα δε μιλάμε για φαΐ...Ω δυστυχία!
Λονδίνο τρισκατάρατο! Θα ψάξω στα σφαγεία
Αφού ο κρεοπώλης δεν κατέχει
Πως συκωτάκια θέλω για την Τέχνη!

Μπουτίκ κρεάτων είχα στο Παρίσι
Και ντελικάτεσέν στο Βερολίνο
Μα τώρα εδώ παιδεύομαι στο σκοτεινό Λονδίνο

Γιατί

Κραυγές πιο εύκολα θα βρω
Μάγουλα ματωμένα
Καυγάδες έντονους πολλούς
Και μάτια μαυρισμένα

Την ομορφιά μπορώ να δω
Σε πρόσωπα-κυκλώνες
Πλατιές πληγές που ανοίγουνε
όπως οι ανεμώνες

Σκηνές παράνοιας εν κινήσει
Την αγωνία μου κανείς δε θα κοιμίσει

Όταν

Στόματα βλέπω

δίχως μάτια- μόνο αυτιά
Σώματα βλέπω

Στριμμένα κι άβολα
σε μια γωνιά

Έχω για στούντιο μια τρύπα ασφυκτική
Εκεί ουρλιάζω σιωπηλά Δευτέρα ως Παρασκευή
μα το σαββατοκύριακο το παίρνω για αργία
Για να γυρίζω τα γνωστά λονδρέζικα σφαγεία

Κ:

Να σας κρατήσω φρέσκα παϊδάκια;

Πάνε ωραία το χειμώνα με ποτάκια

Φ:

Ανάθεμα την τύχη μου,έπεσα σε βλακέντιο

Πώς ζωγραφίζω τώρα τον Πάπα Ιννοκέντιο

Μπλαβί νεκρό να φλέγεται πάνω στο θρόνο

Όταν στο νου του έχει αυτός του στομαχιού τον πόνο

Στομάχι είπα; Δωσ'μου λίγο απ' αυτό

Να είναι μπλε και γλιστερό στο εσωτερικό.

Κ:

Αμέσως κύριε...Κύριε;

Φ:

Μπέικον με λένε.

Κ:

Το μαγαζί διαθέτει κι απ' αυτό

Ευθύς σας βάζω προσφορά-μισό κιλό.

ΕΚΚΡΕΜΕΣ
(ή γιατί έγινα όπως έγινα)

Πόσο αναποφάσιστη με δείχνουν οι λέξεις
Είναι ένα πρόβλημα το εκκρεμές
Όταν το μεταίχμιο είναι το καταφύγιό μου

Η σύνδεση δεν είναι εφικτή
Παρακαλώ προσπαθήστε αργότερα

(i) Εσύ που φρόντιζες να κουνηθώ καλά
Παρά να κοιμηθώ
Μονόλογοι, ποιήματα, άγνωστες λέξεις που φοβόμουν
Μια μεταμφίεση γι' αρχή

Την καρδιά μου τσακίζω σα σαΐτα
Αναδίπλωση
Φούσκωνα κι έσκαγα στο πάτωμα με κρότο
(ii) Εσύ που μ' έμαθες ν' αναπνέω

Κάτω απ' το νερό

Αυτή τη φορά είχα λέξεις σιωπηλές
Που πρόφερες υποβρυχίως
Φούσκες σήματα μορς
Και δε μιλούσαμε αλλιώς

Ευτυχώς που βρήκα κι (iii) εσένα
Να μιλάς με τ' αυγά
Να κλέβεις ποπ κορν
Να κάνεις την πόλη υποφερτή
Ξεπλέκεις τον μικρόκοσμο
Και με πιστεύεις
Λέξεις δικές μας μόνο
Με παράλογη ελπίδα
Μήπως δηλαδή αποκαθίσταται η κοσμική τάξη
Μήπως είμαι εδώ
Μ' ένα τσίμπημα ανησυχίας στο στήθος
Ανταπόκριση

Κι ακόμη περισσότερο
Έχω (iv) εσένα να κατρακυλάμε παρέα
Βγάζουμε κι άλλα πόδια
Δυο αστερίες με συνδετήρες φερμουάρ
Σ' ευχαριστώ γιατί
μαζί κοιτάμε τις λέξεις

Που καίνε τα μάτια
Μαζί μου δίνεις μεταμόρφωση
Και
Ταραχή

- (i) Ο θεός μου, με ταρακουνά κυριολεκτικά και μεταφορικά από μωρό.
- (ii) Συγκλονιστική ταύτιση. Άδοξο τέλος στην επικοινωνία.
- (iii) Αγαπημένη φίλη, κάνει όσα αναφέρονται κι ακόμη περισσότερα.
- (iv) Στήριγμα, ειλικρίνεια, κατανόηση, ελευθερία. Από τα αγαπημένα μου άτομα στον κόσμο.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Ο αγώνας μας για τη ζωή είχε ήδη ξεκινήσει.
Κι ήρθε κι ενώθηκε κι η αλλαγή με το σκοτάδι.
Δουλειά· πολύ δουλειά να συνεχίσουμε τον κύκλο.
Κι εγώ ήθελα να πετάξεις και να φύγουμε.
Κι εσύ θέλησες ν' αλλάξεις και να φύγεις.

Σ' ΤΟ ΕΙΧΑ ΠΕΙ

Σου λέω δεν είναι ανάγκη ν' αγαπάς για να θυμάσαι·
-μύρισε λίγο γιασεμί απόψε η αγκαλιά σου.-
Μου λέει θέλω να ξέρω τι θα πει ν' αναζητάς
κι όμως μ' ένα «γιατί» με ψάχνεις τώρα.

Σ' το είχα πει κι αν σ' αγαπώ δε σκέφτομαι·
-ένα αεράκι φανέρωσε το λαιμό σου ν' ανατριχιάζει-
Περίεργες προσευχές «Από κοντά μου μη χαθείς..»
Έτσι έλεγα κι ύστερα σ' τό 'χα πει πρώτη θα φύγω.

Σου λέω δεν είναι ανάγκη νά 'μαι εκεί για να κοιμάσαι·
-ζήλεψε πάλι η νύχτα κάτι στην ομορφιά σου-
Μου λέει θέλω να ξέρω το νόημα της καρδιάς σου
Κι όμως δεν είναι εύκολα της γνώσης μας τα δώρα.

Σ' το είχα πει σ' ακολουθώ, δε σκέφτομαι·
-το τραίνο πάλι φέρνει κοντά ένα τοπίο που σου μοιάζει-
Πρωτάκουστες κραυγές «Να μείνεις και να φύγεις...»
Έτσι να τρέχουμε προς το σταθμό· μια μπρος και δύο πίσω.

PREY

I lay on the ground and I pray.
I pray for the time to come,
 To spread my wings,
Reach for the darkened sky
 And rip it apart!
Tear its transparent flesh
Drink from its white marrow
And sit on its fading sun...

For I am the prey
Of the wicked man.

IDENTIFICATION

“I saw the best minds of my generation destroyed by madness, starving hysterically naked,”

with eyes of pure white, mirroring the endless
walls of the sanatorium,
whose only ambitions in life was to
live the present, forget the past, abandon the future,
whose presence causes misery and hate, lust and desire,
fear and remorse,
who crawled like serpent beasts on my tender soul and
sucked it out
who left me screaming in my endless agony into the windowless room
counting the times I wished for death,
who cannot see beyond their sea
of green and blue and countless isles,
who desperately look for the Glass Slipper or the double-edged Excalibur
always depending on their fairy god-mothers and their magic tricks,
who run around me and above me and beneath me and inside me
in endless circles of lifeless deaths and deathly lives,
who run amok in metropolitan wastelands looking for
expensive dreams in discount,
who made me who I am, by not allowing me to be what I should be,
cursing me for not being them, for them not being me,

*“and rose reincarnate in the ghostly clothes of jazz in the goldhorn shadow
of the band and blew the suffering of America’s naked mind for love
into an eli eli lamma lamma sabacethani saxophone cry that shivered
the cities down to the last radio
with the absolute heart of the poem of life butchered out of their own bodies
good to eat a thousand years.”*

Epilogue

I chose you Allen.

You don’t define me.

*I chose to define myself through you,
Through your endless misinterpretations of yourself.*

*I chose you,
For the life I must forget.*

In your high dreams
I search for comfort.

I chose you Allen,
To escape from myself.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Αποτύπωμα το βλέμμα σου στα μάτια μου.
Κλειδωμένο το δικό μου σε ντουλάπες τρύπιες.

Μια επιθυμία τυπωμένη σε χαρτί.
Δίχως μελάνι – με συναίσθημα.

Και πνίγεται η φωτιά στο όνειρο
Για τη ζωή που θά 'χαμε
Αν δεν ήτανε δική μας.

Ειρήνη Κοσμά

STARRY NIGHT

This is a starry night
And I look upon the sky

Thousand stars lit up the night
And cut your breath just in the first sight

It looks like blue and yellow wavy winds
Spin around and make you see

A tornado with houses, nature and sky
World together like a wavy sea

A POET'S NATURE

I can't escape from this island.
To tell the truth, I'm not sure if I want to.
Simplicity and peculiarity represent me
And imaginary situations inspire me.
I want to understand the world surrounding me
And I hope to be understood.
I'm not strange. I'm just a
Poet.

ΦΩΣ ΚΑΙ ΣΚΟΤΑΔΙ

I

Είδα τη μέρα να σβήνει
στα κοχύλια.
Και τον ήλιο να κομματιάζεται
Στην παλάμη του σίφουνα.
Ύστερα την αυγή να βγαίνει από την στάχτη.

II

Ένας φωνάζει πλάι μου
Και κλαίει:
«Μην πιστεύεις το φως,
Αφού υπάρχει το σκοτάδι».

III

Τα λευκά απόνερα της μνήμης
Κοκκινήσανε σήμερα.
Θαρρείς και ήπιανε τον ήλιο.
Κι είναι σκοτάδι
Γύρω στα μάτια μου.

IV

Ένα βήμα και θα πιάσω τον ήλιο.
Ένα βήμα και βλέπω το άστρο ακίνητο
Και τον εαυτό μου τον ίδιο.
Κι όμως τα μάτια του ήλιου, τα φλογισμένα, είναι όμορφα.

Βασιλική Λέκκα

MORNING NEWS

Looked into your eyes
as you urged me to
blame myself
nothing to do

Owed you the help
Of a fellow kid
Blessed by God
And thankful to slide

Lived the years
and grew in time
felt remorse
another man's crime

Could not accept
The parents' behavior
Not even judge
The police's endeavor

Drenched in hatred
and scared to death
realized dwelling
years a deaf

Searched your face
among the crowd
so many instances
how could they be allowed?

Wished for evidence
To curb vulgarity
Trafficking abduction
reasons no clarity

Observed for hours
pure a smile
justice faded
a closed file

Filled of vacuum
my innocence gone
thought of safety
dropped by dawn...

Η ΣΧΙΣΜΗ

Χαιρετίσματα
Χαίρομαι και χαιρετώ
Δίπλα σε μια στάμνα σε ένα ερημικό τοπίο
με αρχαία μνήματα και τοίχους
Ο ένας από τους δύο άντρες αποστρέφει
το βλέμμα του από το παρόν του
εισβάλλοντας στη σχισμή του χρόνου του Αγαπημένου.

Ο οξύς πόνος που νιώθει ο Ορέστης στη μακριά δική του σχισμή
Είναι η ψύχη που δε θέλει να αποχωριστεί το είναι
Καλώς ήρθες, μιλεί βροντερά ο Ορέστης .
Δεν είμαι έτοιμος ακόμα, εκείνος αγανακτεί
Ρώτα τη ζωή μου, δε θέλει να με αποχωριστεί.
Τα μαρμαρινα λιοντάρια μου σε περιμένουν, απαντά ο Ορέστης
Και γιατί να έρθω; Για να ζω στην πόρτα του περίμενε;

Και τότε ο Αγαπημένος προσπαθεί να
Αναπολήσει τις μάχες που δεν έδωσε λόγω καλοσύνης
αλλά και τους πολεμιστές που γέννησε.
Για να κερδίσει λίγο χρόνο περνά στην αναζήτηση και τότε
τον ρωτά
Πώς και έχεις σταματήσει να γερνάς;
Γιατί εγώ στέκομαι στην ώρα της κρίσης. Ξέρω ότι οι Ερινύες θα με ακολουθούν για τα μικρά που δεν
έζησα μεγάλος
Άντε λοιπόν «Πάμε»

Ο Αγαπημένος ρωτά, Γιατί προχωράς αφού ξέρεις τι θα συμβεί;
«Αναγνωρίζω τη μοίρα μου» τον κοιτάει ο Ορέστης .
Δεν νομίζω, απαντά ο αγαπημένος, απλά δεν υπάρχει εξήγηση γιατί ο άνθρωπος
είναι αδύναμος μπροστά στον εαυτό του .
Έρχομαι, αναφώνησε χωρίς το καταλάβει
Και τότε ο Αγαπημένος πήρε τη θέση του φίλου μπροστά στην πύλη
Και ο Ορέστης έστρεψε τη ματιά του στο παρόν του για να συμπληρώσει τα προσδοκούμενα

*Ο διάλογος είναι μεταξύ ενός συγγενικού μου προσώπου και του Ορέστη από την «Τέταρτη Διάσταση»
του Ρίτσου*

ΑΤΙΤΛΟ

Ξύλινα κουτιά περιχαρακωμένα με νόμους και θεσμούς,
Παράδοξα είναι άδεια κι απ' τη βοή το ψέμα θα ακούς...
Κάθε κουτί από μόνο του κρύβει μια ιστορία, παρόμοια...
Κρίκοι στρογγυλοί δίνουν τη συνοχή σ' αυτά, πόσο άδοξα...
Ευλουργοί χιλιάδες, που αδιάκοπα κουτιά σφυρηλατούν,
Εξομαλύνουν τα ξύλινα πατώματά τους κι έτσι μπορούν ελπίδα να παίρνουν...

Αποπνέουν τα πατώματα μια αίσθηση σταθερότητας... κι όμως... ανεδαιφικό...

Αμφιταλαντεύεσαι ανάμεσα στο πάτωμα και στο κενό.
Όλα τους τα πατώματα, ομόρροπα, σταθερά κι αυτό νά 'ναι κατηφορικό...
Ωστόσο το άπειρο, η αιωνιότητα κι ο δισταγμός σίγουρα ορίζουν κενό!
Και θα εξαρτηθεί από το βάρος σου μονάχα;
Άγνωστο κι αβέβαιο...
Κανόνες και στοιχήματα, κόπος και αγωνία, μονότονα...
Πλάθεται η ζωή απ' τη μοίρα, πακέτο σφριγηλό!
Και ποιος ο πλάστης;
Ποιος πλάστης τώρα εμπνέεται το δίκιο να θερίσει;
Σπέρνεται το άδικο μεμιάς, ο ήλιος προτού δύσει...
Πρόσωπα γελαστά, αισιόδοξα ή και με ρυτίδες...
Σώματα μανιακά δραστήρια, μα η ψυχή πλαγιάζει οκνηρά...

Χριστίνα Μαρκάκη

THE STAIRS

A man in bare land,
or a woman,
or even a child,
certainly a human.

Standing, walking,
running towards stairs
that seem to lead nowhere,
or is it somewhere?

Craving to fulfill their dreams,
always on the move,
constantly chasing those stairs
hovering above their heads,

like a bliss,
or perhaps a curse?
like a savior,
or perhaps an executioner?

DREAMS OF LIFE

At the age of 15,
I rocked the world like *Queen*,
living in a non-stop dream,
wanting it all, as every teen.

When love knocked at my door,
I roamed the streets
with Blake for my friend
and a *Sick Rose* in my head.

When independence became important
I heard *King* saying "I Have a Dream".
A dream of liberty,
outside Weber's "iron cage".
A peaceful world of no age.
A world of joy and happiness.

I refuse to lose hope,
I will dream until the world dreams,
Lennon is not the only one,
we are all dreamers after all, right?

MY WASHING MACHINE

My beloved washing machine,
spin, spin, spin,
cleanse my dirty, disputable, black heart.
'Cause my soul is an empty field,
where demons sing drunken lullabies
and dance merrily in frenzy.

My beloved washing machine,
spin, spin, spin,
cleanse the world around me,
'cause all I see
are worn out places,
worn out faces.

Let me not be beaten down,
like rain in a stormy night.
Let me see a dream now,
a stroke of heavenly light.

STONES

They say if you live in a house of glass,
don't throw stones.
Well, I am mad about stones.
I throw them everywhere I can.

I throw stones at my feet,
for they wander and lead to tragedy.
A pair of big ones too,
at my heart,
for the thing is freezing cold.

But first,
I throw stones at the woman in the mirror,
so I can chase out the poison,
that has fractured my streets,
and broken all my dreams.

It's a devil in sheep's clothing.
I wonder, will I ever be free?
Free, from its tightening,
choking embrace.

A SORROWFUL BLISSFULNESS

There is no one but you dear Liz
You are more than a dog for me-
It is you who taught me how to love
the moment you came to life
everything changed in my world.
It is you who made me feel thankful, complete and loving
As I worshipped you more than anyone else in my world.
The love you gave me was unconditional,
No restrictions, no limitations, no revengefulness
Just pure love for what I meant to you.
It is you, the only person teaching me how to love with the heart and not the eyes
“It is only with the heart that one can see rightly”,
You used to tell me.
My world felt different everytime we spent time together,
You gave me strength to struggle and never hold back;
Like how you did when something brought you down,
You always knew how to stand on your feet and start all over.
But always didn’t last forever
As your time had come – on a dark, rainy night!
“Diseases of the soul are more dangerous and more numerous than those of the body”
And you were never sick as long as you lived;
My world collapsed the moment I discovered it,
You were too nice-tempered, too faithful, too affectionate
For this vain life;
“Lord, if he has fallen asleep, he will recover.”

THE SMILE OF A CITY

She reached the top, and looked below;
no car snakes in that city, no horns..
only the glistening water, embraced by rock and white walls.
The tower in the distance, a nest for the seagulls,
each seagull, a song to stone-framed windows..
each window, a portal to people,
each person, a smile.
She took a picture and saw the song penetrating the edifices;
and each smile was her heart beaming back.

A SCARY RECORDING

No one could have guessed
the sudden pain, the depth
of that recording.

A woman's voice, harsh and old
blamed a witch for having caused
her own withering.

It leaped merciless and strong,
floated in the air aloft
and we, shaking.

A stream of deeper thoughts aroused
like rays of sunshine piercing clouds
and we, thanking.

MEETING A MAN AND A TREE

Standing at the bus stop, I was
the tree above me raining its autumn leaves
The burden of books burning my back.

And then the old man sat next to me
'One day with my children, one year at the elderly house'
My bag grew heavier as he stared at the tree and talked more...

'In nature it always works well;
the tree gives birth to leaves, and they feed the tree
even after they fall free.
And when the tree's old and ready to die,
the leaves have made a bed for it to lie.
I would rather be a tree now
always proud of my children, yet here I am
lonely and sad
wherever I look, only wrinkled eyes looking back. '

And I stared at the tree and wondered
would it feel the same pain as him
If its leaves, transforming into razors
were to cut down its trunk.

01.

Black, everything is black.
Chaos among those who share blood.
Dark, confused, uncertain images.
Atrocities of man against man.
Why? I'm sad.
It's always been the same.
A lover, a land.
I'm trying to find a light,
I can't.
Everything is black,
It's the colour of my heart.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Το άκουσμα της φωνής της
έφερνε την ηρεμία
κάνοντας την ψυχή μου ατάραχη
σαν μια αμμουδιά ένα καλοκαιρινό δειλινό
όπου δεν τολμούσε ούτε αεράκι να πατήσει.

Δεν είναι η στοργή και τα αληθινά της μάτια
που έως τώρα μου προκαλούν θαυμασμό
Είναι η δύναμη η ψυχική και το κουράγιο
που πάντα την κρατούσαν όρθια και ανεξάρτητη.

Η μεγαλύτερη επιρροή όμως ήταν του δασκάλου.
Όπως ο γλύπτης προσπαθεί μερόνυχτα
για να φτιάξει το τέλειο άγαλμα
Έτσι και αυτός έκανε το παν
για να δημιουργήσει αψεγάδιαστους ψυχικά ανθρώπους
Είναι τα όνειρο να μοιάσω σε αυτόν
που με ώθησε στη θέληση για διδασκαλία.

MY LAST PRAYER

Is it really me?
Lord give me a sign!
Can mirrors really lie?
Or that is who am I?

Have you felt the same?
Lord give me a sign!
I feel so carious; ready to die
No my children, please, don't cry.

Should I pray for forgiveness?
Lord give me a sign!
I hear his steps; I know it's time
I am afraid my Lord; there will be a crime.

THE BEGINNING, THE MIDDLE, THE END

You, Kirki,
you showed me the way
after seven years of confusion and rejection
you found me
and you made my dreams come true.
So many tears, so much pain for the past,
“my body will never return into how it was”
I was thinking every single night..
but no one can stop me from dreaming,
no one stopped me then
so now I am strong again,
nothing stops me
while I am holding your hands.

Every single night I am crying,
with a book of Rosamund Pilcher
under my pillow..
she made me believe in love
but maybe she lied to me..
because now that he is gone
I do not see any happy end,
there is no happy ending
in my own story.

But behind all these,
there is a hug that is always there,
not in the dance room,
not in a book,
not in someone else's bed..
but in my home... my Mother.
“Home sweet home” they used to say
and I laughed out loud..
when I realised
when my own time came..
It is you, it is always you,
there in my heart,
deep in your arms
where I am safe and sound
and my voice is drowned from my own tears
but you can hear my words.
“You are the beginning, the middle, the end!”

SHADOWS

They wake me up at night
Demons from the past
They say you're gone
You are a shadow all alone

No disaster can touch me anymore
Lying here without you and your love
Because I have an empty soul
Bleeding on the floor

Don't walk away, Don't walk away
You can live in my dreams
Don't walk away, Don't walk away
I remember all the things you said

And my heart is yearning
And my memories are burning
Let me hold your hand
And take all your fears away

And I promise you my love
I'll find my way back in this life
If I have you by my side
Singing me our lullaby

Κατερίνα Μπότσιου

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το κορίτσι με τους καφέδες έβλεπε μηχανικά
Τον εσπρέσσο τα παγάκια και τη ζάχαρη
Να χτυπιούνται στο μηχάνημα.
Είχε πια μισήσει τη μυρωδιά αυτή.

Ήθελε να αδειάσει το φλυτζάνι που κρατούσε
Στο μεγάλο καθρέφτη του μαγαζιού και να τον λεκιάσει
Ανεξίτηλα Βάναυσα Ανεπανόρθωτα
Το φλυτζάνι στα χέρια της έκαιγε.

Γύρισε την πλάτη της προς τον κόσμο.
Και έκλαψε.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Οι Κυριακές στο μπαλκόνι σου
Με έκαναν αυτό που σήμερα είμαι.

Η Invitation to the Blues

Και τα βαριά τσιγάρα.
Μυστικά θαμμένα σε ποτήρια κρασί.

Και γέλαγα γιατί ήξερα
Πως ό,τι γινόμεουν φίλε μου,
Γινόσουν και συ.

Οι Κυριακές στο μπαλκόνι σου
Φταίνει, γι' αυτό που σήμερα είμαι.

25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2007

Μακριά απ' όλα αυτά και απ' το στάσιμο κόσμο

Πετά η ψυχή όταν χάνεται.

Μακριά απ' τα μάτια που δε γνώρισα

Που οι ρυθμοί δε μ' άφησαν ν' αγγίξω.

Οδύνη.

Πάντα το «Α.» μου στερούσε το όνειρο.

Σε ένα γαλάζιο πέπλο αφηνόταν...

Και όσο πήγαινε έσβηνε

Και έλαμπε...

Όπως έλαμπες στα μάτια μου εσύ

Τις πρώτες μέρες του Ιούλη

Τότε, που όλα μύριζαν αλήθεια.

Τόσο κοντά και τόσο μακριά.

Ακριβώς όπως η ζωή

Που χάνεται μέσα μας.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Σαν τη φωτιά μέσα στο χιόνι,
διάπλατα ανοιχτό φέρνεις το φως.
Σαν αίμα πάνω σε λευκό πανί,
κι όμως δε με τρομάζεις.
Μόνο εσύ σαν πόρτα για ζωή, στέκεσαι εκεί,
μη κλείνεις για να δω, να ζήσω.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Το όνειρό μου έγινε πραγματικότητα
Από μικρή ήθελα να γίνω δημοσιογράφος
Έχοντας στο μυαλό και την καρδιά μου
Τους σπουδαίους ανθρώπους που γνώρισα
Προχωράω σε άλλα ενδιαφέροντα μονοπάτια
Το όνειρό μου έγινε πραγματικότητα.

Η μοίρα μου θέλησε να γίνω ποιητής
Όμως, οι σκέψεις μου είναι μάταιες
Όπου και να κοιτάζω υπάρχει απογοήτευση
Η γη είναι σκοτεινή

Δεν είσαι ψεύτης
Είσαι του θείου ο λειτουργός
Μην φοβάσαι εάν η γη είναι σκοτεινή
Ομίχλη μόνο ελαφρά το βλέμμα σου σκεπάζει.

EL ARTE DE LA BUENA ESCRITURA

“La poesia no quiere adeptos, quiere amantes”

Federico Garcia Lorca

*En la literatura, quien puede definir si un
escrito es bueno o malo y si un escritor escribe
bien o mal?
Nadie puede!
Para mi, es algo subjetivo.*

In few words, writing is the expression of a person's
personality through words. The expression of how he feels in
a particular moment of a particular period in his life.

*No normas pero solo emociones capturados
en un trozo del papel.*

Just the selection of some words which are so important to
him.

*“La poesia no quiere adeptos, quiere
amantes” como F. G. Lorca dice.*

And what is written by our heart remains memorable.

*Porque nuestro mundo es violento, en el que
el ser humano pierde su personalidad. Solo el
misterio de un escrito nos deja vivir. Solo misterio.*

*Por eso,
el trabajo del poeta
es una verdadera
mision !*

“IS THIS A DREAM...?”

Tonight I have a dream
I could be thinking
Or I’m just dreaming
My heart beats
Like Scarlett’s beats

Tonight I dream about my own dream
Scary dreams
Like Hitchcock’s stabbed blondes
Or James Stewart’s “*Vertigo effect*”
Or bird’s ruthless attacks.

Another part;
my dream goes “*Over the Rainbow*”;
Dorothy’s amazing world is now my world.
Like Walt Disney’s endless party world.

Then, I have dream- a hol(l)y dream
Like Holly Golightly’s dream
“*Cat*” meows
Black Dress is worn
And now the whole world seems to be yours.
What’s going on?

I just dream being in Clint’s Western films
Just holding a loaded gun
Like “*Man with No Name*” does
or
just wearing Jimmy’s jeans - without a cause
Like only Dean does.
And if only just a Top Hat could give me the chance
to dance like Fred Astaire does.

Besides, “*that’s the stuff that dreams are made of*”
As Bogart says.
Then, I see that the only wish I wish tonight is
to simply sing and dance like Rita’s Gilda does.

This is my imagination-
What’s going on?

I come to my senses- I’m just dreaming none of this is real
I’m lying here
and this is not a dream
Dreams always end..
So what ?

“Que Sera, Sera” like Doris sings... !

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Φωτογραφίες— με μπερδεύουν.

Πρόσωπα κινούνται στο χώρο, πορεύονται ακαθόριστα—

Είναι το χρώμα της αύρας σου που γυρεύουν;

Μου δίνεις την ευκαιρία, σε μια στιγμή, να δω τη λάμψη σου

Αυτοί, ποιο πρόσωπό σου βλέπουν;

Σκιές, πρόσωπα, μηχανές, φασαρία
Στων ματιών σου αχνή, θολωμένη φοβία...

CRAZY

Thinking what people say
no meaning has to play
doing exactly what they want
things can only go wrong

feel free and independent
do whatever, smile whenever
screw any rule and any line
go crazy and you'll be mine

I don't want you to change
be yourself and leave your cage
your heart is the only thing that matters
money, rings, don't even bother.

IN AMERICA

In America others find a home, a family, a love
I lost mine.
In America others find an opportunity, a job, a dream
I lost mine.
Because my home, my family, my love
Were here
And now they are there
Foreigners there and
Foreigners here.
Where are we?

LIVE AND DIE ON THIS DAY

The month is May, I see the tree,
Flourishing while I'm forced to leave
I think of her, my sweet sweet pea,
Who's all alone without me
The only love she would have felt,
Is taken now in French style svelte.
I'm now alone who shows mercy?
My judge to those without clemency,
Like crows they're waiting upon the sky
My death to watch, I owe to die
Through cruel spite and false report
I must now leave my sweet comfort.
I feel my torment so increase
Passing my neck like a disease
This path I walk without him
The one with this almighty whim
And now he takes another wife
And puts my neck under the knife.
His grace was kind and generous to me
To let me marchioness and Queen to be
And now he raises me to be a martyr
Though I'm dressed up in lace and satin
And till the end to my only Lord I'll pray
Because I live and die on this day.

NOT YET

This is the House
that keeps my soul.
This is the Music
that echoes in my head.
This is the Wind
that combs my wings.
This is the Vessel
that hauls my blood.
This is the Cross
that shakes the earth.

Fly with us.
Not Yet, my sons.

This is the Sun
that dries my body.
This is the Eye
that peels my skin.
This is the Feast
that strikes in my face.
This is the Cloud
that hides my rage.
This is the Thorn
that scratches my bones.

Fly with us.
Not Yet, my sons.

This is the Finger
that orbits the earth.
This is the Light
that fades my sight.
This is the shadow
that shields the starlight.
This is the Drug
that shallows my flesh.
This is the Hand
that squeezes my limbs.

Fly with us.
Not Yet, my sons.

Is this my soul that lifts up in the air?
Is this my glimpse that sparkles in the sea?
Is this my grace that glows in the dawn?
Is this my dust that sprinkles the earth?

Now, my sons
I'll fly with you.

I'll meet you at the south-bridge of the moon.
I'll find you at the north-pole of the sun.
I'll see you at the dawn's powered face.
I'll feel you at the spring's fragile touch.

TOI QUI PASSA

The day broke dull and
Rain and Thunder
the sky
the Wild Storm
my heart. The Universe
The cold pain of Death
my head. What is solid, now
distorts Light and
The howl of the wolves
in the mountains. The cry of
melts
lifts her spirit up in the
free from vice.
A sculptor with yearning
bewildered
Thirsty for blood- You
Thrusts the shiny
into the marble
cuts it into shreds. The black
dripping with
haunts my
spreads dark. Your soft body
the hollow-bodied stones
under the fainted
Unspin the laws that spin the
COME BACK
Toi qui passa.

Grey
Split
Apart and
Pierces
Explodes
Seizes
Leaks and
Shape
Echoes
Raves
Away and
Sky
'Who is it?'
Horns and
Eyes
Iron Shade
Knife
Bed and
Cloak
Blood
Dreams and
Mourns
Hidden
Sun
World and

ΕΚΕΙΝΟΣ

Καλλιτέχνης τραβά μοναχικό το δρόμο
Μοναξιά γλυκιά, μοναξιά αναγκαία
Συντροφιά του ένα κίτρινο σκυλί
Παραλογισμού μονόλογος ακαριαίος
Γνήσια, αληθινή φωνή και γέλια πορφυρά
Μιας ψυχής που ουρλιάζει το δίκαιο για να βρει
Ένα καμουφλαρισμένο “εγώ”, καλά κρυμμένο
Στην αυτοβιογραφία ενός βιβλίου
Βιβλίου που είναι ο ίδιος του εαυτός
Βιβλίο γραμμένο με νωπό μελάνι
Άθικτο στου καιρού το πέρασμα
Που αισθήματα εξυμνεί και την ψυχή αγγίζει
Φωνές της γραφής που κάνουν και σένα
Να μοιάζεις με πόλη στα γόνατα.

UNTITLED

I didn't know then what life kept for me
For me there was only my home's garden
That was my little world and it was enough
My escape, my hope, my kingdom
And then I found you and your own world
Your stories were perfect to accompany my endless imagination
Melancholic atmosphere and something bittersweet
They were so attractive and mysterious
I discovered my feelings and my sensitive side
Through the Little Mermaid and her sad end
The Snow Queen's couple that grow up in the end
The little Match Girl that asked for love and protection
The pain of Elise in the wild swans
And the beautiful ending of the Ugly Duckling
Maybe I was lost in your lines and that made me live a parallel life
But I never really cared and even if growing up life seems so different
I'll never forget you Hans and your charming world
Because I feel that I've met places and faces that no one knows
I felt feelings unique for my soul and carrying them with me
They remind me now and then that I am a human after all...

HIDING

Counting one and three and four
Killing your life behind the door
Earrings and gems are not to wear
You use them hard-it seems unfair
Asking the reasons-hearing a scream-
Yes, it was yours this lovely theme
It is just true, it's them or doom
Again you built-dystopic room
Craving to be a *femme fatale*
You rather joined a *film noir*
Although the riches seem much too much
Chivalrous men you'll never touch
Filing ten nails-being impotent
You loved a land that is for rent
Killing two wolves with just one stone
Your covered eyes sat on a throne
The one was good, it lived within-
Your bright mind-without a sin
The other bad with scarlet fur
You didn't mind that it was Her
And writing down, thinking again
I want to ask you the very end
Have they decided what will you do
Will you give birth to another you?

KALEIDOSCOPE

My head is full.
It is stuffed with bits of mirror
A mixture of other heads
A composition.
I-the reflection.
Aliko and Brigitte doing the trick.
Born blonde, is it pure bliss?
My life and my heart and my walls
Say om. Yelling Hermann Hesse's words in Siddhartha
My face is covered, I am a Zapatista girl
Singing Luna y Sol by Manu Chao
The poster in my room will never fade
Jim Morrison will never get old.
The only thing I would kill for is Dali's brain
Dark room and Hitchcock film
Committing suicide in a photo booth, wearing blue girdles
And listening to a moonlight painted by Giannis Ritsos.
Before I die I want to live the real Space Odyssey
Directed by Stanley Kubrick.
The Earth is too small for me.

GUERNICA

A mother and a boy
wandering in the village others destroyed.

Spanish bodies fell apart
and roads were filled with blood.

In a day full of grief,
1600 were killed.

Spanish people died
with their souls free to fly.

War and death were wanted more
from Nazis that made Spanish people mourn.

A tragic event,
that was not however Guernica's end.

They couldn't prevent it.
But did they ever forget it?

UNTITLED

Why does time flow so aggressively?
Even as I breathe I feel his touch
That old bearded man who cares only about clocks and sand in glass
Tic tac... Tic tac... Tic...what...?

How much time have I let pass?
I know your empty room by heart
So much time have I spent looking at your window
Why care about minutes and rooms and time and space?
When all that matters is you and I

I fear not the flow of time...
...Do I?
I have you now...Don't I?
No more time to lose, right?
Fear not, you are not alone any more

No more empty rooms
No more sleepless nights
Let nightmares' ghosts fade away
As I take your hand and show you the way
Thou art my dreamy ghost of velvet red,
I feel your loving presence on my empty bed

UNTITLED

Praise to men who live to inspire
Praise to women encircled with fire
The fire of knowledge and art we admire
Immortal are those and never expire

My childhood memories are ever alive,
Pictures on my mind revive
Dear Victor, this can't be the end
Sentenced to death for stealing bread.
Which is this beauty before my face?
Marilyn's Monroe astounding grace,
I really think she had it all
But all is nothing without love...
We looked and gazed
And walked and talked
Is this the end...? It shall be not
It's the most sacred moment, being here with
God.

Ειρήνη Σιάτρα

WHITE INNOCENCE

Black and White

Cruelty and Innocence

Death and Life

Evil and Good

You are weak

He is strong

What really made him be so wrong

What kind of madness leads his hand

To force his might and touch the land

As pure softness turns to blood

A silent death is what results

Fragile creatures like you

Have no future, cannot resist

As human terror still persists

He is here now, then, ahead

To smash the tiny, innocent head

But Mother Nature does not forgive

That hand that brought death

Will not be redeemed

Παναγιώτα Σιδέρη

ΠΟΙΩ

Ποιό, είναι κάτι μαγικό κάτι που το φτιάχνει ο νούς

Αλλά δεν το φτάνει το μυαλό..

Ποιό

Ποιό

Ποιό

Η ποίησις

Αλήθεια, γιατί να σ' αγαπώ καθώς μπορώ να σε δω μόνο μέσα απ' αυτό

Ποιό

Ποιό

Ποιό

Γιατί να βασανίζομαι καθώς κρύβομαι μέσα σ' αυτό

Και είναι ζεστά εδώ, είναι η ζωή είναι ο θάνατος είναι η θάλασσα

Είναι αυτό που βρίσκω στο μυαλό, το χαρίζω σε σένα κι όμως

Βρίσκεται πάλι εδώ.

Ποίηση γλυκιά μου λέξη.

Εγώ θα...

Ποιό

Ποιό

Ποιό

ώσπου να βρώ εσένα, την έμπνευση, την ποίηση

Το Άπιαστο Εγώ.

MY RED HOT CHILI PEPPERS

Through the days of my youth
You spread me with your notes
I always love what is true
Even though it opens holes.
All these old feelings I recall
as I listen to your voice
I let the tears fall
since I have no choice.
My heart would be sad without these rhymes
you keep me company the lonely nights
you sing my world with lullabies
your Art takes away all the lies.
And as I fall asleep, I say
“Under the bridge downtown, I gave my life away....”

CARTES-POSTALES

Καλώς ήρθατε στην υπαίθρια αγορά μας.
Εδώ θα βρείτε πλήθος μαραμένων λουλουδιών
Προϊόντων μιας σκονισμένης Αθήνας,
Αποτυπωμένης για πάντα σε χάρτες αξίας 30 λεπτών.
Αν είστε τυχεροί, θα κατανοήσετε τη γλώσσα τους.
Αν είστε ευαίσθητοι, θα μυρίσετε τη γλυκιά ομορφιά τους.
Αν είστε όμως έξυπνοι, θα τους προσφέρετε μια θέση στον κήπο της παιδικής σας καρδιάς.

ΜΟΙΡΕΣ

Είναι τ' αστέρια φούσκες από όνειρα που καίνε.
Στην αγκαλιά του αέρα που γερνάει οι μέρες κλαίνε,
μα η βροχή γελάει σαν παιδί.
Σε έναν κόσμο όμορφο και αστείο,
νανουρίζουν μυστικά σ' ένα πορνείο.
Εμείς κρατάμε το κλειδί.

THE SIREN

O young boy and the Siren!
There they are,
in the calm blue sea and the wild huge rocks.

A sweet melody mixes with the breeze.
The siren plays her song.
A song every living creature knows.

She looks straight into his eyes,
He is dazzled and paralyzed.
She seems so innocent.
All he wants is to embrace her.

One smile is enough to enchant him.
Lust, everything is about lust.
Where is the love?

He is trapped now.
The Siren played her role so well.
Now he can never be free.

Her sparkling eyes,
her golden hair,
her sweet voice.
O so much beauty!

It was the Devil's plan!
Who will save the young boy?
Eternal imprisonment in beauty and music.
Death is on its way.

PICTURE OF A PRISON

Astonished by the image I stand,
speechless in front of this despair, without hope.
A circle of men one behind the other
desperate, thinking of nothing.
The empty mind, the sad look.
Who knows what brought this about,
the cause of their imprisonment?
The guards discussing, no facial expressions.
Vague faces on purpose, one of them watching.
Their back turned on us, no sign of recognition.
The prisoners with their hands behind them,
moving endlessly around, in the dark, damp yard,
waiting for the time to stop and get into their cells again.
Another day, the same as all the others.
When will the freedom emerge?

Ελένη Τάκη

¿QUE TAL?

Do you see my dear?
Are we there, in the glass?
Oh, isn't my new arrow of love
The loveliest thing in the world?

I beg you look closer.

My silk and satin
Shine in the shade
I tremble at the contact
Of the cold stones on my hand

This hand caressed so many heads.

The red spots?
Longed for hot blood?
Just short-lived roses
Sure to go back to earth

To their raíz espinosa.

Better not look
The mirror's broken from inside
Fragments our images dreadfully
We're blooming
With powder and veils

I feel his warm breath over my shoulder

S C R E A M

Don't you dare
Come near me and
Taint my pure hands
Dragging a filthy presence
Up and down the streets up and down hell
Fleshy-bony corpse dripping with shame and guilt
My white hands I took great pains to clean with bleach
To notice you would be a gruesome act of succumbing
Abandoning my most inhuman principles of late
Just vanish, don't be evaporate to nowhere
Such a convenience of thought it would endow me
A fear arrives at night dressed like a wanderer
I hide under the sheets and pray don't
Hear you scream

WHO?

Years have passed since
Not so many though
The tall girl with the glasses and the frizzy her
Reminds me of you

YOU,
Strolling among
The hills of childhood
Under cherry-trees
Dressed in bloom
Like brides

HIM,
Choosing your first CD
The first tickle of your heart
Committed to angels of death
Moribund love
Utter romanticism of lost souls

YOU,
Entering worlds
Of imagination
Reading lines of magic
And of truth
Potter and the dog who died at midnight

HER,
Going away
Too soon
Numbed in memory
she remains
ever unfulfilled

YOU,
Drawing your dreams
On a piece of paper
Creating Dior-like dresses
Out of thin air
Dresses soft and light and silky

I remember you,
girl of the awkward new millennium
You've been integrated
In my ever-changing ME

Αναστασία Ταυξή

«ΜΑΡΑΜΠΟΥ», «ΠΟΥΣΙ» ΚΑΙ «ΤΡΑΒΕΡΣΟ»

Άγρια κύματα στη θάλασσα
και άγκυρες χαμένες στο πέλαγο

Λοστρόμοι, ναύτες, θερμαστές
και δώδεκα σειρήνες κρεμασμένες

Ο καπετάνιος κοιτάζει το φεγγάρι
κι εμείς σκυφοί στο χάρτη
γυρεύουμε τους παραλλήλους
που θά 'χεις μπει το Μάρτη

Μαύρος ο πυρετός, άσπρη η σκόνη,
μαχαίρια μαγεμένα και στιλέτα

Κι ύστερα ήρθε ο παπαγάλος,
η μαϊμού και ο βυθός

Ο καπνός, γυναίκα σχηματίζει

Νίκος Καββαδίας και
«Σταυρός του Νότου»

Έκλεινα το παράθυρο
μη μπει το κύμα μέσα

Σαν άνοιξε η μπουκαπόρτα
κι ήρθε η μουσική
το δωμάτιο πλημύρισε εικόνες
πίνακες κρεμάστηκαν παντού

Θάνος Μικρούτσικος και
τα πινέλα πήραν χρώμα

Ωρες πέρασαν
ακούγοντας στίχους, μουσικές
Ταξίδια μακρινά
με δυνατές φωνές

Τελικά το κύμα μπήκε μέσα

Ωρίμασε
και έγινε κοράλλι

Φωτίστηκε

κι έγινε ήρεμο νερό.

ΟΤΑΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΑ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΟΥ

Μετέωρη η ψηφίδα του γαλάζιου
και είδα την άλλη πλευρά της θάλασσας

Άνοιξε η καλύπτρα του ουρανού
και συνάντησα
Σιβύλλειο το ρόδινο φεγγάρι
να μουρμουρίζει σιγανά
Αφηρημένο το ποτιστήρι του ήλιου
να ποτίζει λοξά
Χαρούμενο το σμήνος των πουλιών
να χορεύει δυνατά

Ανείπωτη η σιωπή του γκρίζου
και είδα την άλλη μεριά του δρόμου

Άνοιξε η αυλαία του θορύβου
και συνάντησα
Δηλητηριασμένα τα υπολείμματα βυθών
να ψάχνουν ναυαγούς για ν' ακουμπήσουν
Σπασμένα τα ώριμα βλέμματα
να γέρνουν σε άγκυρες για να μη βουλιάζουν
Σκοτεινά τα ήσυχα ηχοχρώματα
να τρέχουν σε υγρές πλατείες για να κρυφτούν

Ναυλώνουν ταξίδια
μακριά απ' την κιβωτό τους

Ναυλώνω ζωή
μέσα στην κιβωτό μου,
την πόλη που συνάντησα,
την πόλη μου,
τον Πειραιά

Πότε δακρυσμένο και φοβισμένο
πότε λαμπερό κι ηλιόλουστο

Μακριά από ναυαγούς και περιθώρια.

SOME FALLEN

The murmuring clamor spurred the corpora in a hazy haste
I heard the corpora scrolling
grasping
stumping
squeezing
stumbling
shaking
sweating
And I felt my forehead wet.
It was then I saw the guilty hair of their legs
and the quagmire the bodies were doomed to plunge into.
I felt my trousers wet and it was this serenely hot midnight
I saw my eyes with brows heavy with bulk of your intoxicating
secret moss.

«ΜΑΓΝΗΤΟΦΟΝΙΣΣΑ»

Καταγγέλλω τον άστατο ύπνο σε πλουμιστά σεντόνια
Καταγγέλλω το σκασμένο στομάχι
Και τις διεσταλμένες κόρες
Καταγγέλλω τη χτιστή μόνωση
Και τη περίπλοκη κλειδαριά.

Την ονειρεύομαι αυτή την περίπλοκη.
Την ονειρεύομαι να ξεχύνει τα μέσα μου
στα αφύλαχτα έξω τους.
Να μεγαλώνει η σχισμή της
και το κλειδί τους να μην είναι το ταίρι της.

Το ταίρι της να τό 'χω εγώ, ονειρεύτηκα.
Ούτε τη ζέστα
Ούτε το φαΐ
Ονειρεύτηκα.
Όχι, κανένα απ' τα δυο.

Να τους το στερήσω, ονειρεύτηκα
Να βλέπουν την εστία
Και να χάνουν το μερίδιο συμμετοχής.
Να με βλέπουν καταληψία επικίνδυνο
Γιατί την ουσία τους, φωνάζουν, καταπάτησα
Και ζηλόφθων την αχρήστεψα.

Καταγγέλλω εσάς που με πετάξατε έξω απ' την εστία μου
Και έξω απ' αυτήν
Εγώ
Είμαι
Για σας
Άχρηστη
Και φόνισσα.

SHELLFISH

In mad love
of yourself
is the shell that you cannot stop staring at

and all this impatience to impose your selfhood onto the nature
that dares to give you a little of the plate
is torn to units in the lame family frame

and the wrinkles make the spot ugly
whether angst has been risen or stubbornness
whether you feel cold or you stay rotten
whether you defy not being explained

Fair toll and no indignity,
newness.
Newness
Spout.

If only a second chance for new a soul of mine awaited.

ΘΑ ΄ΡΘΟΥΝ ΧΘΕΣ

Δώσαν διστακτικά ραντεβού

(Πίστευε)

Συμφώνησαν να κάθονται απέναντι

(Πίστευε)

Σαν άνδρας προς άνδρα

(Πίστευε)

Να φοράνε μαύρα άρβυλα και στενά τι σερτ με εικόνες της Γουώλτ Ντίσνεϊ

(Πίστευε)

Ο ένας θα γράφει

(Πίστευε)

Κι ο άλλος θα χορεύει

(Πίστευε)

Σφίγγοντας τα χέρια

(Πίστευε)

Ο γραφιάς χαστουκίζει τον άλλον. Κι ο άλλος απαντά με ένα πλατύ χαμόγελο σιγουριάς. Ο γραφιάς θέλει να βγάλει φωνή από το στόμα, όχι άλλη απ' το χαρτί. Ο άλλος του θυμίζει το φθινοπωρινό τους ραντεβού και ρίχνει μια κλωτσιά στο πουθενά, ανακινώντας όλα τα πανικοβλημένα μόρια του αέρα σε χορό που δε γνωρίζει.

Ο άλλος δε βγάζει ούτε κιχ.

Το κράτος ενός σχηματικού “ΟΚ” έκανε το γραφιά να ξεράσει ένα παρθένο, βαθύ αναστεναγμό που έκανε τον άλλο της συγκατάβασης να χαμογελάσει και πάλι το φθινόπωρο θα το περάσουν (κι αυτό) μαζί.

ΥΓ. καιρού επιτρέποντος.

Βαρβάρα Τζίμα

LONELINESS OF AN ARTIST

Sit on your own, drink some red wine
Creating a novel that seems divine.
No inspiration, no stepping stone,
Just me and myself, leave me alone.

MEN IN ART

This innate talent that you all have
Brings admiration and regard.
Beautiful colours, beautiful lines
Lovely green landscapes, talking brown eyes.
Hours and hours I wondered how
With magic gifts you are endowed.

Iman Maleki

W. A. Bouguereau

J. W. Waterhouse

Three names that stick into my mind
Whenever beauty comes in sight.
Three different eras you come from
Yet you all give this chill of awe.

UNREQUITED LOVE

A beautiful, great scene I see,
Of trees and flowers around a spring.
A handsome man mirrors himself,
And falls in love with his portrait.
Desperate and miserable he is,
For he can't love nothing, but this.
Behind a bush, Echo stands still
Secretly watching, feeling a chill.
Narcissus listens to her words,
Repeating every time he talks.
He wants to know whose this voice is,
But Echo runs away in the trees.
They never met, they never kissed,
They'll never know what they both missed.
Two blasted souls they will remain,
Even when colours start to fade.

Κατερίνα Τσατζαλή

ΤΟ ΡΟΔΟ

Τι όμορφο σαν σε κοιτώ
όμορφα που μυρίζεις
κι όταν σε με σε δίνουνε
χαρά με πλημυρίζεις

Τα χρώματά σου είναι πολλά
κι όλα σου ωραία
Μα όταν είσαι κόκκινο
δε θέλω άλλη παρέα

Του έρωτα είσαι ο ανθός
και της αγάπης θρύλος
κι όσα αγκάθια κι αν φυλάς
για μένα θά 'σαι φίλος.

Ευγενία Τσιτσή

ΟΠΤΑΣΙΑ

Ουράνιο τόξο, πλάσμα εξώκοσμο
πάλλευκη του δέρματος αγνότητα
κόκκινο τυλίγει το λαιμό της πάθος
κίτρινο καπέλο· η ζήλια με κατασπαράσσει

Αδιάφορο βλέμμα περιφρονητικό
μα η ανείπωτη σαγήνη κυριεύει·
τα ζώα υποτάσσει με τραγούδι μελωδικό
το σφρίγος της την πλάση ζωντανεύει

Φωτίζεται η άνοιξη απ' τα μάτια της
παρέες τον ποδόγυρο υφαίνουν με κουβέντες
είναι νεράιδα, σειρήνα, μήπως νύμφη;
η μούσα του είναι κι είναι απ' τον Θεό σταλμένη.

Έμπνευση.

A GOD ICON

Behind a pyramid you hide
Yourself and an enigmatic smile
Even taken from your homeland
Your eyes froze me wherever I stand.

Although a portrait not a thing
Of many objects you make me think
Objectified as you may be
You've gained immortality.

No jewelries but yet you shine
Throughout the centuries you rise
Every time one calls your name
You escape your narrow frame.

You sit but yet you move ahead
Able the eras to transcend
And perfectly adjust yourself
You follow my every step.

Will I ever be like you?
Not smile and look at any view
But unimportant as I am
Wish glorified be by every man.

DEAREST READER

Only two or maybe more
eyes and ears are my shore,
feel the waves of my words
lapping with anger or with love.

I kneel before you, my king,
no precious gifts shall I bring
you may judge but please be kind
into my world I'll let you dive.

Soon my bottom you may reach
but that is all I have to give
seek no pearl and no shell
merely the fragments of myself.

But yet I know I don't have
the whole world holding in hand
a fruit of my soul's tree
thus my whole world you are- to me.

Περιστέρα Φουρνιώτη

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Κοιτούσα την απελπισία του
Καθόταν βυθισμένος στην μοναξιά του
Απελπισμένος έσφιγγε τις γροθιές του
Και τα δάκρυα του γινόντουσαν ένας ωκεανός
Που τον τύλιγε σε μια βαθιά θλίψη
Τίποτα δεν μπορούσε να ζεστάνει την καρδιά του
Η ψάθινη καρέκλα και οι φλόγες του τζακιού
Ήταν η μόνη συντροφιά του
Και εκείνος καθόταν εκεί με σκυμμένο το κεφάλι
Ασάλευτος και μόνος.

ΑΠΟΓΡΑΦΗ

6 ετών. Κοίτα πως μπορώ και στροβιλίζομαι στο σαλόνι!
Όπως η Sylvie. Με τα μακριά της πόδια και τα αέρινα χέρια της.
Εφηβεία. Ο πρώτος μου έρωτας πρόλαβε κιόλας να σαπίσει.
Μόνο μουσική. «Βάλε φωτιά σ' ό,τι σε καίει σ' ό,τι σου τρώει την ψυχή».
«Άφησέ με νά 'ρθω μαζί σου», είπα, και χάθηκα στα μαγικά βήματα του χορού και στα φώτα των παραστάσεων.
“Le Sous Sol”. Δάκρυα και ενθουσιασμός για την τέχνη της ζωής μου.
Πρώτο πτυχίο! Και μετά το χάος. Κάθε γιορτή και ένα ταξίδι.
«Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» και μαζί του και εμείς.
19 ετών. Ο αδελφός μου μού σκουπίζει τα δάκρυα όπως τότε που ήμασταν μικρά παιδιά.
22 ετών. «Δε μ' αναγνωρίζετε γιατί έλειπα καιρό»
«Μεγάλωσα». Μεγαλώνω. Θα μεγαλώσω;
Μια πλάκα! Ένα ανέκδοτο η ζωή! Έτσι μου έμαθες απ' το πρώτο σου κιόλας χαμόγελο!
«Δεύτερη ζωή δεν έχει...».

Δήμητρα Φωτεινού

A TIME-GOVERNED LIFE

Time goes by as people do
and there is a hand they overlook
it is the life that screams
for a smile or a dream.

Blue for Hope, red for Love,
white for Peace, green for Each,
all of these are sacrificed in the name of
a circular black and white.

These machines are sound asleep
putting aside the colors they need.

Tick and tick the sound of the clock
and their life moves on and on.

LIGHT AND DARK

Being
A lighted house I've learned how
To decorate myself

But you
The dark cabin next to me
Are deprived of gems

That differentiates us in this world

I
Catch people's attention
You
Their ignorance

I receive what you need
And you what I prefer to
Who could ever imagine that we
Have something in common?

No one!
And never could this be achieved
Because there is a huge hole between us
The external beauty that people only count.

TOURIST

I remember my eyes mute
Madness conceived
The park in Engomi; the grass under the dim light.
When I too went for my first swim to the moon with Morrison
The dice rolling
The big inertia of my 20s
Fragile bodies of commercial hip hop beats
TV dictators dressed in neon
Dismantled
I remember at 13 when Papadopoulos made everyman's dream to smell the dirt on which the skeleton
of his house stood a reality –
With a passport
And three years later when I read the title «Που Δύσην ως Ανατολήν»
I saw where I was born; no duality
All of the world inside me
A startle
Like when I first read Ginsberg's rapid, violently visual lines.
The pause, smile and rewind- as if to experience again, at Pulp Fiction:
You've found somebody special...when you can comfortably enjoy the silence.

GRAVITY EYES

Two magnets, floating black holes
In the event, they stop mechanical time
A laugh or a cry for my lullaby
A hymn to Samarra waves at your star
Unfulfilled travels; all have been sang
A sail or a chain for my lullaby
Intentions and probable endings
Tiptoe outside the margins of us
Infinite ifs are more than enough

ΜΗΝ ΕΝΟΧΛΕΙΤΕ

Μην ενοχλείτε. Μην μου λέτε τι να κάνω και πώς. Μην ενοχλείτε.
Έρωτας. Έρωτας στα μάτια του. Έρωτας στα δικά μου.
Μην ενοχλείτε, μη νοιάζεστε αν πληγωθώ. Θα ζήσω.
Χαμόγελα. Παιχνίδια, γέλια, η ζωή είναι ωραία! Χαμόγελα.
Μην ενοχλείτε. Μην μου κρατάτε το χέρι. Θέλω να περάσω μόνη μου απέναντι.
Ρίσκο. Αφήνομαι. «Θα σε κρατήσει εκείνος;» Ποιος ξέρει; Απλά ρίσκο.

Μην ενοχλείτε. Κανείς δεν άντεξε με σύντροφο τη μοναξιά.
Αλήθεια. Μια ματιά βαθιά, αληθινή και ξέρω. Αλήθεια.
Μην ενοχλείτε. Όχι συμπόνια, όχι εμπόδια. Απλά ενοχλείτε.
Ευτυχία. Η κυριαρχία της λιτότητας στην ψυχή. Πληρότητα, ευτυχία.
Μην ενοχλείτε. Αν είναι όνειρο, θα το δω μέχρι το τέλος. Δεν ξυπνάω. Αρνούμαι.
Έρωτας, ρίσκο, αλήθεια, ευτυχία. Θα ζήσω μέχρι το τέλος. Δεν ξυπνάω. Αρνούμαι.
Μην ενοχλείτε άλλο. Μην ενοχλείτε.

MY UMBRELLA

My umbrella feels like a secret planet
Neither the sun
Nor the bright colours of the day can reach me
I am standing still under my umbrella
Yet I am discovering places unknown
The cool breeze of the day cannot touch me
The whispers of nature cannot reach my ears

My umbrella feels like my secret planet
No man is able to disrupt my tranquility
No child's cry or laughter
Nothing at all.

My umbrella is my secret planet
It is my freedom, it is my thoughts
It is my very own new world.

THINGS I CARRY IN MY LITTLE BAG

People always ask me why I carry such a big bag.
Big? No. For its content it's so little!

Discoveries and treasures found under park benches.
Free magazines and newspapers.
The unsaid truth and forgotten hope.
Wishes, wonders, and whispers, enchantment and question marks.
Flower seeds, witches spells, nursery rhymes, fairytales and history.
Band-aids and kisses.
Memories.
Stolen time and English projects.
And poems.

These are the things I carry in my little bag.

Κατερίνα Χριστοδουλίδου

LISBOA

Το τραμ θα σε κατεβάσει στο λιμάνι,
εκεί θα χαθείς μες στον κόσμο,
κανείς δε σε ξέρει και δεν ξέρεις κανέναν
το πλήθος θα σε καταπιεί,
θα πιστέψει ό,τι κι αν του πεις.
Εδώ είσαι εσύ και είσαι για σένα.

Δακρύζεις όταν θυμάσαι,
μα να ξεχάσεις δε θες,
κάθε ήχος,
κάθε εικόνα,
κάθε γεύση, σε ταξιδεύει στους πλακόστρωτους δρόμους, στους 7 λόφους ,στις χρωματιστές σκεπές.

Em Lisboa encontrei-me
Minha cidade linda,
Saudades.

Ο ΠΕΣΣΟΑ ΕΙΠΕ

“Το ότι υπάρχει η τέχνη, σημαίνει ότι η ζωή δεν αρκεί”,

Ή μήπως η ζωή δεν αρκεί επειδή υπάρχει η τέχνη;
Ίσως μάθαμε να ζητάμε πιο πολλά,
Επειδή η τέχνη μας έδειξε ότι υπάρχουν περισσότερα.

Εσύ τι βλέπεις όταν κοιτάς το φεγγάρι;
Λένε πως οι ποιητές βλέπουν κάτι παραπάνω.
Τους έχεις δει αυτούς που μας κοιτάνε;
Που λένε ο ένας στον άλλο,
Εσύ τι βλέπεις όταν κοιτάς τη γη;

Μπορεί τελικά να χρειαζόμαστε τη τέχνη,
Μπορεί να μη μας φτάνει η ζωή,
Όμως ίσως αν δεν υπήρχε η τέχνη,
Να μας αρκούσε τότε η ζωή.

ΔΕΣΜΙΑ

Μια μορφή σκοτεινή σε σκλαβώνει
Μοιάζεις να παρακαλās
Για οίκτο ζητάς
Στα σπλάχνα σου φέρεις,
όσα θέλει ν' αρπάξει
Τυλιγμένα,
μες την χρυσή φορεσιά
Με τρόμο κοιτάς,
τα πελώρια φτερά της,
που σε σέρνουν στα ουράνια,
μοναχή να ηττηθείς
Αβοήθητη, δίχως ελπίδα
Στο βωμό του κακού,
άδικα να χαθείς.

Beatrice Bartus

HUMANITY LOST

Millions of souls have rushed beneath my ancient walls
since Phidias' crafty hand allowed me to be born
and many ruthless Swords have chopped my flawless flesh
careless of the howls released into the treacherous night,

yet my stained spirit bleeds, like it never has before,
mourning the sorrow of this age...
an Age restless with prosperity...
deadened hearts craving for intimacy...

crowds cruelly pass by the disaster of their fellows.
After the darkness 'Light will be' no more...

A NIGHT SHALL LAST

The night is calm, its scent is reminiscence
And crickets lullaby remind of adolescence.

The peaceful river slides in its eternal slumber
Like it did then, so long ago
When shaped our love with summer.

Stars hang from the Edenic realm
And pierce deep skies with flicker,
They gazed upon our wedding night
As now, and as will ever.

And as our life is left behind
So is the church that wed us,
We leave this world that was so kind
And head toward the Heavens.

The strangest thing is on this night,
The lights that chain the river
Approach not from stars divine,
But from our town set order.

Come now my dearest one
Embark this ferry without a shiver,
The journey's long, the Styx sinister
Yet we shall have each other.

Let's hand our spirits to the Gods
To mould these souls together
Let us become the Star that bright,
Shines over the Earth forever.

EARTHLY SCENT

Wild wind blows through the misty woods
Brushing the petrified willows,
It howls in the night for the loss of summer.
The leaves fiercely rise in a ferocious dance
Then slowly fall, to die forever

The painted flowers smile no more
They are washed away with torrent
The river foaming up in rage
Is crushing all that withers
The trees are stripped,
The soil is scared
From all this chilling torment

Zeus throws raging thunderbolts to Earth
Wishing to purge all souls alike
For Man has lost all purpose.

The heavy burden of the freezing nightmare
With darkness coats the shelters
A hellish swirl twists in the night
With its distressing shudder,

Yet from the window I can discern the heavens
The moon conquers angry clouds
And shines with fluorescence
Therefore I ponder with delight
Upon the fragile sprouts of grass
From deep within the forest,
And youthful scents infuse the wind
Cause rain brings life and pleasure.
Though still the wintry grief falls down
Burdening the crying willow
The bright spears of the gentle Sun
Will melt away the sadness
And with tenderness shall caress
The shoots brought up by springtide.

Marianna Rosalind MacKrell

DON'T WORRY, BE HAPPY

Criticizing
Misunderstanding
Everywhere we go
Unfair judgment
So much hatred
No good feelings

Fear of showing love?
Fear of being yourself?
Fear of reject

Give no notice
No one knows
They don't understand
Who cares?
We're just ourselves
Never change

Fear of showing love?
Fear of being yourself?
Fear of reject

Just keep going
Never go back
Never look back
That's not you.

ΟΙ ΑΦΟΡΜΕΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ:

ELIZABETH BISHOP

ONE ART

The art of losing isn't hard to master;
so many things seem filled with the intent
to be lost that their loss is no disaster.

Lose something every day. Accept the fluster
of lost door keys, the hour badly spent.
The art of losing isn't hard to master.

Then practice losing farther, losing faster:
places, and names, and where it was you meant
to travel. None of these will bring disaster.

I lost my mother's watch. And look! my last, or
next-to-last, of three loved houses went.
The art of losing isn't hard to master.

I lost two cities, lovely ones. And, vaster,
some realms I owned, two rivers, a continent.
I miss them, but it wasn't a disaster.

-- Even losing you (the joking voice, a gesture
I love) I shan't have lied. It's evident
the art of losing's not too hard to master
though it may look like (Write it!) like disaster.

(1976)